

Tự truyện đầu tiên của một nhà ngoại cảm Việt Nam 2011

Tự truyện của nhà ngoại cảm Nguyễn Ngọc Hoài
TÌNH NGƯỜI ÂM DƯƠNG

Người ở thiên thu

Có lẽ đấng tạo hóa bày đặt ra những hiện tượng huyền bí mà con người tóm gọn lại gọi chung vào hai chữ "tâm linh". Những nghịch lý và cả tính logis trong chuyện này như một trò chơi ú tim để cho con người cứ phải tìm phải kiếm...

Hơn một lần tôi hối tiếc rằng giá như bao nhiêu năm qua, mỗi lần tôi làm công việc tìm mộ thất lạc cho dù những lần tìm mộ đó thành công hay thất bại, tôi đều ngồi viết lại tất cả thì bây giờ những câu chuyện của tôi sẽ được trích trong cuốn sổ “ Nhật kí làm việc”. Nhưng tiếc rằng.....

Hơn mười năm qua tôi đã tìm được bao nhiêu ngôi mộ? Tôi đã tiếp cận được với bao nhiêu vong hồn để tìm hài cốt? Tôi không nhớ và tôi cũng chẳng ý thức rằng mình phải nhớ.

Tôi chỉ biết tìm và tìm.... Ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm lại nối năm, thông tin nối tiếp thông tin...

Với tôi trải nghiệm là tất cả.

Cuộc sống của con người là bức tranh muôn màu. Công cuộc tìm hài cốt thất lạc của tôi cũng thế, tôi đã phải trải qua bao nhiêu gian truân sóng gió trong công việc nhiều khi tưởng chừng không thể vượt qua. Bao nhiêu gia đình là bấy nhiêu liệt sĩ, mỗi một liệt sĩ dù tôi có giúp gia đình tìm được mộ hay không đều là một câu chuyện dài giúp tôi có thêm kinh nghiệm, như một bài học đã qua để rồi ngày mai tôi lại có thêm những bài học mới, bài học trong cuộc đời của một nhà ngoại cảm như tôi.

Tôi hoàn toàn mất hẳn khái niệm sự sống và cái chết của con người.

Với tôi tất cả là hiện hữu, là hoàn toàn có thực!

Tôi viết lại câu chuyện này như một món quà dành cho chính tôi khi đang làm công việc này và tôi muốn lưu tặng gia đình chị Oanh, anh Mạnh và tôi sẽ gửi tặng người thân, bạn vong niên, những người tri kỉ thân thiết của tôi đã phần nào hiểu về tôi. Câu chuyện tôi kể ra đây là một trong những câu chuyện tôi nhớ nhất, ấn tượng nhất. Người liệt sĩ ấy đã giúp tôi có thêm hiểu biết, dạy tôi trưởng thành lên thật nhiều trong công việc. Tôi hiểu rõ hơn về thế giới tâm linh, nơi có những con người mà chúng ta quen gọi là linh hồn đang tồn tại ở một thế giới mà tôi vẫn quen gọi là thế giới âm, thế giới bên kia.

Trong con mắt tôi, con người ở cái thế giới thứ hai họ đang tồn tại, sự tồn tại ấy thực chất là gì? Cần phải có cái nhìn như thế nào đối với sự tồn tại mà tôi đang hàng ngày chứng kiến? Trăn trở của tôi giống như một mớ chỉ thắt nút rồi tung thì giờ đây cùng với thời gian mọi chuyện đang dần sáng tỏ.

Công lao này là của những con người ở cõi bên kia, con người cõi bên kia vẫn đang được người ở bên này quen gọi là ma, là linh hồn, là đồng cốt, là vong, là cô hồn... nhưng tôi hiểu đó chỉ là những danh từ mà người sống đặt cho những người đã khuất. Những người đó đã giúp cho tôi viết lại được phần nào câu chuyện mà tôi quen gọi họ là người âm.

Với tôi, người âm đó cũng là con người như tất cả chúng ta.

Tôi mang ơn họ bởi họ là những người thầy dẫn dắt tôi khám phá thế giới huyền bí. Trải nghiệm này đã cho tôi nhận thức ra rằng, thế giới tâm linh là một kho tàng bí ẩn, để cho mỗi chúng ta khám phá và chiêm nghiệm, và hơn hết bất cứ nơi đâu trên thế giới này tôi đã tìm ra được “nguồn sống bất tận” từ thế giới bên kia...

Từ chuyện liệt sĩ Lê Hữu Hạc...

Đó là khoảng thời gian cuối năm 2008.

Một buổi tối như bao nhiêu buổi tối khác. Sau một ngày làm việc vất vả, tôi lại phải tiếp tục với công việc của mình. Bỗng có tiếng chuông điện thoại reo, tôi cầm máy :

- A lô, tôi nghe!

Một giọng phụ nữ trầm ấm vang trong máy. Chị xưng tên và địa chỉ của chị lẫn tên của liệt sỹ mà tôi đã nhận tìm cho gia đình chị. Chị hỏi tôi còn nhớ trường hợp của gia đình chị không? Tôi không thể nhớ rõ ràng trường hợp này vì chị gọi rất bất ngờ nên cứ ú ớ nhớ nhớ, quên quên. Tuy vậy tôi liền hỏi chị :

- Có vấn đề gì không chị?

Chị thông báo cho tôi biết ngôi mộ mà tôi tìm cho gia đình chị đã được gia đình chị mang mẫu hài cốt đi giám định AND và kết quả là...không chính xác! Chị nói thêm :

- Em dẫn tìm mộ từ xa, các đặc điểm em nêu khi gia đình đi tìm là rất chính xác. Do vậy thật lòng bây giờ chị cũng chẳng hiểu ra làm sao nữa.

Chị chào tôi rồi cúp máy.

- Anh Hải đâu? Lục tìm ngay hồ sơ liệt sỹ Lê Hữu Hạc!

Đã biết tính tôi, Anh Hải lục tìm hồ sơ theo yêu cầu của tôi. Một lúc sau Anh Hải đưa tập hồ sơ cho tôi và đứng bên cạnh chờ đợi. Con bé đã quá quen chịu đựng với mọi sự vui buồn, nóng giận bất thường trong công việc của tôi. Nó luôn là người hứng chịu. Tôi bắt Anh Hải phải nhớ cả liệt sỹ, nhớ cả người nhà liệt sỹ và mô tả nhanh để giúp tôi hình dung ra được trường hợp ấy.... Nó lấp bắp, lí nhí trong cổ họng :

- Dạ....thưa...nhiều trường hợp quá nên con không thể nhớ nổi đây là trường hợp nào cả ạ!

Chỉ chờ có thế, tôi nổi xung với con bé. Nó đứng nép vào một góc nhà chịu trận cứ như thể kết quả giám định AND không đúng là do lỗi của nó mà nên vậy.

Lục tìm lại toàn bộ hồ sơ và đọc kỹ lại bản báo cáo kết quả tìm mộ liệt sỹ của gia đình tôi mới hiểu là : Chị Lê Thị Kim Oanh là em gái liệt sỹ Lê Hữu Hạc. Gia đình trước đây đã nhờ nhà Ngoại cảm Nguyễn Khắc Bấy và một cô giáo Mai (cũng là nhà ngoại cảm) nào đó tìm mộ cho liệt sỹ Hạc. Hai nhà ngoại cảm Bấy và Mai chỉ vào hai ngôi mộ khác nhau trong nghĩa trang Lộc Ninh - Bình Phước, do vậy gia đình chị Oanh đã lấy mẫu cả ở hai ngôi mộ mang đi giám định AND. Trong khi chờ đợi kết quả giám định AND, gia đình chị Oanh đã đến văn phòng của tôi đăng ký áp vong. Sau khi áp vong, gia đình chị Oanh nhờ tôi hướng dẫn tìm mộ anh Hạc.

Sau khi nhận được thông tin từ liệt sỹ Hạc, tôi kiểm tra thấy thông tin là chính xác nên tôi nhận lời với gia đình chị Oanh là sẽ hướng dẫn qua điện thoại cho gia đình chị Oanh đi tìm mộ liệt sỹ Lê Hữu Hạc.

Theo sự hướng dẫn của tôi, ngôi mộ tôi chỉ trùng với ngôi mộ mà cô Mai đã chỉ trước đó. Nhưng bây giờ thì kết quả giám định AND cho thấy cả hai ngôi mộ đều không phải hài cốt của liệt sỹ Lê Hữu Hạc.

Nhận được thông báo kết quả từ chị, tôi thật sự choáng váng!...

Trong lòng tôi trào lên nỗi cay đắng lẫn giận hờn chính bản thân mình.

Trời đất ơi! Sao lại có chuyện như thế này! Trong sự dằn vặt, tôi mâu thuẫn với bản thân mình. Tôi không còn hiểu nổi chính con người của tôi nữa. Tôi cố thuyết phục bản thân tôi rằng tôi làm công việc này cũng vì ước muốn mong mang hạnh phúc đến cho người khác. Hạnh phúc của mọi người là hạnh phúc của tôi. Liệu tôi còn đủ can đảm để vượt qua sự cố tương tự như sự cố này không? Vì mang danh một nhà ngoại cảm và chính tôi là người đã chỉ mộ anh Hạc cho gia đình liệt sỹ mà bây giờ tôi cũng chẳng thể hiểu nổi cái gọi là “ ngoại cảm “ của tôi nữa.

Tôi phải nghĩ làm sao? Tôi phải hiểu thế nào?

Trải nghiệm từ chính bản thân mình, tôi tâm nguyện sẽ cho ra đời cuốn tự truyện mà tôi đã tâm huyết miệt mài viết ra cuốn sách đó. Tôi sẽ nói cho mọi người nghe về những hiểu biết của tôi với thế giới người âm và ngược lại. Tôi muốn chia sẻ cùng tất cả mọi người trong thế gian này những điều tôi thấy, những điều tôi biết. Cả những trăn trở cùng những thắc mắc, bởi nhiều năm tiếp cận với thế giới thứ hai tôi đã nhận ra rằng tất cả những buồn rầu và đau khổ tột cùng sẽ rời xa khi con người đạt đến độ khai sáng tâm linh. Nhưng giờ đây tất cả dường như lại không phải như vậy, trong trường hợp này tôi biết hiểu làm sao? Có ai hiểu cùng tôi, ai sẽ chia sẻ với tôi, hay chỉ có mình tôi lạc lõng giữa cuộc đời này?

Người đầu tiên mà tôi nhớ đến để “ bám víu “ là anh Vũ Thế Khanh – Tổng giám đốc liên hiệp khoa học tin học ứng dụng (UIA). Tôi gọi điện cho anh và vừa kể đầu đuôi vừa âm ức khóc :

- Như thế là làm sao hả anh? Có lẽ....em...xin thôi...

Trong sự âm ức, bức xúc tôi gọi điện thoại cho nhà nghiên cứu Nguyễn Phúc Giác Hải và nhà báo Đinh Trần. Tôi khóc lóc và.....ăn vạ :

- Có lẽ cháu bỏ...việc thôi chú ạ.

Hiểu và thông cảm cho suy nghĩ của tôi, cả ba người đều an ủi, động viên tôi hãy tiếp tục an tâm công tác.

Ngay sau đó chú Nguyễn Phúc Giác Hải và chú Đình Trần cùng xuống văn phòng tôi để nghiên cứu kỹ trường hợp này. Chúng tôi cùng đi đến thống nhất là sẽ bắt đầu từ việc gọi linh hồn liệt sỹ Hạc lên, cho áp vong vào thân nhân liệt sỹ để xác định nguyên nhân. Việc này rất cần có sự đồng thuận của gia đình liệt sỹ. May sao, gia đình chị Oanh rất quyết tâm đi theo hướng chúng tôi đã vạch ra. Sau nhiều lần áp vong đi áp vong lại, vong anh Hạc đã về nhập vào hai người em trong nhà. Anh Hạc cho biết ngôi mộ tôi và cô giáo Mai cùng chôn đúng là có hài cốt của anh, nhưng cốt còn rất ít lẫn lộn với cốt của đồng đội... Xét về mặt tâm linh thì có thể chấp nhận thông tin của liệt sỹ, nhưng xét về khoa học thì khả năng của tôi trong trường hợp này là không chính xác. Từ việc tìm kiếm này, gia đình liệt sỹ Hạc và tôi có nhiều thời gian làm việc với nhau nên các chị em gái của liệt sỹ như đã hiểu về tôi hơn. Tôi cảm nhận được tình cảm của các chị dành cho mình. Nhưng cho đến tận bây giờ, mỗi lần nghĩ về câu chuyện tìm mộ anh Hạc tôi không khỏi băn khoăn, tôi không biết nên giải thích với chính lòng mình như thế nào cho thanh thản. Công việc hàng ngày ở đây tiếp xúc với hàng trăm thân nhân liệt sỹ mỗi ngày, tôi vẫn biết có rất nhiều trường hợp không thể tìm được mộ, và tôi hiểu trong chiến tranh thì chẳng có điều gì là không thể xảy ra...

Một lần, tôi bị ốm khá nặng, nằm trơ trọi một mình ở văn phòng nghĩ linh tinh, ứa nước mắt vì bỗng thấy cô đơn cô độc. Tôi nghĩ đến cuốn sách “Chuyện về thế giới tâm linh” của nhà văn Trần Ngọc Lân. Ông viết về các nhà ngoại cảm và những đầu đề kêu như chuông đánh, nào là biệt tài ở giữa chúng ta, nào các nhà ngoại cảm Việt Nam....

Người ta chỉ biết đến các nhà ngoại cảm, những người nổi tiếng ấy vào những lúc tìm mộ, còn cuộc sống thường nhật họ thường tránh tiếp cận, vì nhà ngoại cảm là những người lập dị, người bất thường, là những ông đồng bà cốt...v.v.v...

Lúc này, tôi mới thấy trơ trọi, bơ vơ và lạc lõng làm sao.

Tôi tủi thân quá độ. Trời cao đất dày ơi! Thánh thần ơi!... Tôi là một con người, tôi chỉ là một con người như bao người khác.

Đúng lúc tủi thân nhất ấy, người em gái của liệt sỹ Hạc đến thăm. Tôi bám chặt lấy chị Oanh:

- Chị Oanh ơi, em muốn về sống ở Quảng Ninh.

Trong cơ quan lúc thì tôi kêu việc này với sếp, lúc thì tôi trình bày cái kia. Có lần sếp Khanh phải gắt lên:

- Thế bây giờ “người thời tiết” muốn gì? Có phải chiều cô hơn “chiều vong” nữa không đây?

Tôi xấu hổ chẳng nói gì chỉ nghĩ: “thôi sếp thông cảm cho em đi, em cũng chẳng hiểu nổi em nữa mà”

Giờ tôi mới thấm câu đùa của anh Khanh “Nhà ngoại cảm là người nhạy cảm, tâm hồn thì mong manh như lá liễu, tính tình thì sớm nắng, chiều mưa, trưa nổi bão”

Khi tôi khỏi ốm cũng là lúc chứng minh cho chị Oanh thấy nhà ngoại cảm là người có tính khí bất thường mọi lúc mọi nơi, tóm gọn là “người lập dị”. Tôi chẳng về Quảng ninh nữa. Chị vui vẻ trách tôi:

- Tôi bắt đền cô vì phải lo dọn phòng cho cô về ở đây này.

Chị coi tôi như em gái, đôi khi tôi cũng làm nũng chị dài dài.

Ngẫm mới thấy “Tái ông mất ngựa” là chuyện thật

Chị bắt đền tôi tìm giúp một trường hợp liệt sỹ của gia đình anh Mạnh hàng xóm nhà chị.

Tôi vui vẻ nhận lời.

... đến liệt sỹ Lương Xuân Tách.

Lần đầu tiên gặp anh Mạnh, đó là một người đàn ông trên 50 tuổi cao lớn. Chị Oanh giới thiệu anh với tôi. Ngồi bên cạnh anh Mạnh là anh Cường cùng công tác với anh Mạnh. Anh Cường nói chuyện với tôi khá lâu, trong câu chuyện tôi cảm nhận được tình cảm của anh Cường và sự đồng cảm sâu sắc của anh đối với công tác tìm mộ liệt sỹ.

Anh Mạnh nói oang oang:

- Cô ơi! Em đã đi tìm Bố em nhiều lần lắm rồi mà chưa tìm ra. Có bệnh thì phải vái tứ phương, nhiều thầy nhiều bà phán quá làm em loạn cả đầu, giờ chẳng biết đi đâu nữa chỉ biết nhờ cô thôi đấy, cô giúp gia đình em với.

Nghe anh nói đã thấy đầy chất lính. Chị Oanh bảo :

- Trường hợp của chú Mạnh, cô nhất định phải tìm giúp chú ấy đây. Chú ấy là con trai duy nhất của liệt sĩ đây.

Tôi nói với các anh chị chuẩn bị cho một số giấy tờ của liệt sĩ thì anh Mạnh đưa cho tôi một loạt giấy tờ liên quan đến bố anh. Hóa ra do anh Cường cũng có người anh trai là liệt sĩ nên các anh khá rõ về đường đi nước bước trước khi tìm liệt sĩ cần phải chuẩn bị những giấy tờ gì.

Xem xong hồ sơ về liệt sĩ, tôi tư vấn thêm cho anh Mạnh, hẹn ngày đến văn phòng áp vong mời hương hồn bố anh về để gặp. Sau cuộc trò chuyện, tôi cảm nhận được sự đồng cảm, tình thương của chị Oanh và anh Cường đối với anh Mạnh - người con trai liệt sĩ.

Rồi ngày áp vong cũng đến. Anh Mạnh cũng như bao gia đình khác tới văn phòng làm lễ áp vong. Vong hồn liệt sĩ về nhập vào người cháu trai nhưng chỉ khóc rồi đi mất, không nói điều gì.

Một chút thôi, thông qua vong hồn liệt sĩ tôi biết vợ liệt sĩ còn sống nhưng đã đi tái giá. Có điều gì vương mắc ở chỗ này? Tôi trộm nghĩ có thể là vợ của liệt sĩ không tới dự buổi cầu hồn này nên liệt sĩ không nói. Tôi đã thấy nản. Song tôi cảm nhận được sự quyết tâm của con trai và con dâu của liệt sĩ, họ thất vọng khi không áp được vong nhưng ánh mắt hi vọng vào tôi của họ mà tôi đọc được làm cho tôi cứ thấy khổ sở và tội nghiệp cho họ. Tôi khuyên họ tiếp tục áp vong lần tiếp theo và không quên dặn anh con trai nhớ đưa mẹ anh đi dự buổi cầu vong lần tới.

Thời gian xoáy tôi vào công việc, tôi vẫn chưa sắp được lịch áp vong cho gia đình anh Mạnh lần tới. Chị Oanh lại gọi điện giục tôi về việc của nhà anh Mạnh, chị hỏi hay tôi mời liệt sĩ về gặp có được không.

Vâng! em sẽ nhớ! Tôi xuề xòa.

Ngay tối hôm đó, trước khi vào việc tiếp xúc với các vong hồn liệt sĩ, tôi lưu tâm trường hợp liệt sĩ của nhà anh Mạnh. Mở tập hồ sơ, bố anh Mạnh không có ảnh để cho tôi nhận diện.

Tôi bắt đầu mời liệt sĩ về để tiếp cận. Mãi cũng không thấy liệt sĩ xuất hiện, tôi cố gắng chờ đợi, thời gian cứ chậm rãi trôi qua. Căng thẳng lần chờ đợi khiến người tôi mệt mỏi, thất vọng vì đêm nay không làm được việc gì tôi bỏ vào phòng ngủ. Vậy mà nằm mãi tôi thể chẳng ngủ được, thay vào đó nằm nghĩ ngợi linh tinh. Tự nhiên, tôi thấy sợ phát run lên vì một mình nằm vong vóng ở cái văn phòng giữa cánh đồng, bốn bề vắng lặng như chùa bà Đanh thế này.

Tôi vùng dậy, ra phòng làm việc định bụng bật thêm điện lên cho sáng để đỡ sợ, thì đập vào mắt tôi là một người đàn ông cao nhưng gầy, nhất là khuôn mặt, ánh mắt sắc lẹm, lông mày khá rậm, tuổi trạc 27, 28...

Tôi run rẩy cuống cả kê:

- Dạ...dạ...thưa chú là...chú là...

- Tôi chưa được về nước đâu, vẫn ở chỗ chôn lần đầu đây, xương cốt còn ít lắm, khó tìm...

Tôi bủn rủn hết cả người. Tiếng người âm vang lạnh lùng, giọng nói gằn như quát lại thêm phần nghiêm nghị. Họng tôi cứng lại, quính quáng chẳng nói được câu nào, đồng thời người kia cũng biến mất...

Thế là chẳng kịp hỏi thêm được gì hồn vía tôi tự nhiên bay hết lên chín tầng mây.

Tôi chạy vào phòng ngủ, lại chạy ra phòng làm việc, nhà tắm, ngoài sân điện bật vung lên.

Ồi sợ quá! Thỉnh thoảng lại có liệt sĩ xuất hiện kiểu này sợ chết đi được...Đã nhiều năm tôi vẫn quen với cảnh một mình gặp gỡ các vong giữa đêm để được nghe người âm tâm sự, nhưng đêm nay sao cái sợ ở đâu lại kéo đến tràn ngập trong con người tôi đến thế này?

Có những khi mãi mê tiếp cận với người âm trong đêm để có thông tin tìm hài cốt, những câu chuyện li kì, dí dỏm người âm kể cho tôi nghe khiến tôi quên hết thực tại. Tôi quên mất tôi là con người đang sống ở trần gian. Một lần tôi tiếp cận với một liệt sĩ còn rất trẻ, anh nói khi anh hi sinh tuổi tròn 18, nhìn mắt anh ngân ngấn lệ tôi thương quá nên nói đùa cho anh đỡ buồn.

- Anh đẹp trai thế kia, các cô gái hồi đó nhìn thấy anh đã say anh như cù rồi anh nhỉ?

- Nghĩa là sao? (anh tròn mắt hỏi tôi) như chột hiểu ý anh tiếp lời:

- Anh chưa yêu ai, yêu có thích không?

Anh chờ câu trả lời của tôi nhưng lúc ấy tôi bí từ không biết nói với anh thế nào, có lẽ nhìn tôi đang ngớ ngọng trước câu anh hỏi, mặc dù tôi đã trở thành bà nội mà không trả lời được câu hỏi của anh lên anh bỏ lần ra cười, tôi nhìn anh cười mà không sao nín cười được nên cũng khanh khách cười theo và hét lên.

- Anh ơi, đừng cười em nữa, em xấu hổ lắm, em không biết tả yêu.

Sau tiếng cười nói một mình của tôi khi đó giữa đêm, mọi người trong nhà thức giấc hết, họ chạy lại phòng tôi làm việc ngơ ngác nhìn, họ ngỡ tôi bị khủng.

Còn tôi tới khi nhìn thấy mọi người mới giật mình trở về thực tại. Vì mặc cảm với khả năng lập dị này

nên tôi thường sống một mình nhiều hơn. Mà sao cuộc đời tôi lại gắn cái với công việc chẳng giống ai thế này... Tui phen, thương thân, nước mắt tôi lại đầm đìa ướt gối.

Tôi chẳng giống ai, cũng chẳng ai giống tôi. Chồng con bạn bè người thân cứ thấy mình như xa lạ, Tôi tự biết được mình là người như thế nào nên cố gắng sống cách biệt để khỏi ảnh hưởng tới người khác. Mặc dù mọi người thân vẫn yêu thương tôi, tôn trọng tôi, nhưng tôi vẫn quá mặc cảm với chính công việc và con người của chính tôi. Nhiều khi tôi trộm nghĩ hay phải chăng kiếp trước tôi là con nợ của nhân gian? Kiếp này con người tôi mới sống trong tình trạng nửa nợ nửa kia thế này...

Ngày ngày đầy ắp là công việc, việc này chưa xong việc kia đã tới. Việc nhà anh Mạnh phải áp vong lại lần nữa chứ biết sao đây. Tôi đành nhắn chị Oanh nhắc anh châm thắp hương để vong hồn bố anh về gặp để còn xin đi tìm mộ.

Ánh mắt, gương mặt của liệt sĩ ám ảnh tôi...

Một ngày của tháng 11/2009, trước khi đi công tác Quảng Ninh, tôi điện cho chị Oanh vì lúc đó tôi chẳng nhớ nổi tên anh Mạnh nữa, tôi nhắc chuẩn bị cho tôi một số người để tối hôm sau tôi tranh thủ đến nhà áp vong liệt sĩ luôn.

Chiều hôm đó sau khi xong việc, tôi đến nhà chị Oanh. Buổi tối, tôi và chị Oanh cùng sang nhà anh Mạnh. Tôi lên thẳng phòng thờ khấn vong liệt sĩ để trình bày việc tôi đến nhà. Bất chợt, tôi nhìn thấy hai người âm về. Một người tôi nhận ra là liệt sĩ, lúc ẩn lúc hiện họ nói chuyện với nhau, nghe qua câu chuyện, tôi biết người kia là chị gái của liệt sĩ. Tôi hỏi anh Mạnh, anh xác nhận thông tin, tôi mừng quá nói gia đình anh tập trung ngồi vào phòng nhanh lên để tôi còn mời liệt sĩ về nhập vào một ai đó. Kết quả vong liệt sĩ nhập vào cháu gái ở quê mới ra khóc âm âm. Sau đó đòi uống rượu rồi hút thuốc. Liệt sĩ nói chuyện, đủ các thứ chuyện... đến khi anh Mạnh nhắc đến mẹ anh tức là vợ của liệt sĩ thì liệt sĩ mắng té tát không cho nhắc đến cái con người “bạc tình bạc nghĩa”. Tóm lại là liệt sĩ nói vợ mình không ra làm sao cả.

Tôi bắt đầu thấy bức mình nghĩ ông liệt sĩ này sao lại hẹp hòi thế, sao ông lại vẫn còn ghen ghét đến mức quá tệ như thế được. Liệt sĩ đã hy sinh lâu lắm rồi, khi đó người vợ còn rất trẻ sao ông không thông cảm khi vợ đi bước nữa. Vì không muốn gia đình và liệt sĩ lạc đề, tôi chen vào hỏi liệt sĩ về phần mộ. Mặc dù liệt sĩ đã chỉ chỗ nằm đằng trước, đằng sau, phải, trái có những cái gì và hy sinh như thế nào nhưng vì tôi muốn chắc chắn lên hỏi rất kĩ khu vực hi sinh. Liệt sĩ nói đi nói lại với tôi chỗ liệt sĩ nằm nhưng liệt sĩ cứ chắc như đinh một câu ở chỗ đó có suối nhưng không có cá, tôi hỏi mãi địa danh hi sinh liệt sĩ nổi cáu.

- Đã bảo hy sinh ở cánh đồng Chum mà hỏi làm gì lắm thế!

Tôi bắt bẻ liệt sĩ vì trong trích lục ghi liệt sĩ hy sinh ở Xiêng Khoảng, liệt sĩ đã quát âm âm khiến mọi người sợ rúm, liệt sĩ bảo tôi:

- Tôi không việc gì phải báo cáo với cô là tôi nằm ở chỗ nào, đầu cô còn xanh lắm, tôi nói với con trai tôi, Cánh đồng Chum là chỗ bố nằm...

Rồi liệt sĩ quay về phía anh Mạnh.

- Con ơi, Mạnh ơi con nghe bố nhé cứ đi rồi bố sẽ chỉ cho, không phải tìm bố đâu sẽ có người tìm bố, con không được nói đưa bố về, khi bố về sẽ có cờ dong trống rước, chính phủ hai nước đưa đón bố về nghi lễ hoành tráng ấy chứ. Con hứa với bố, con sẽ đi vào lúc nào, phải đi đấy nhé, đi rồi bố chỉ cho...

Nghe đến thế tôi tức quá, liệt sĩ nói thế này thì tìm làm sao được, con cái đi tìm hết cả hơi bao nhiêu năm trời, thầy bà tam tứ phen còn chẳng thấy mộ. Vậy mà ông liệt sĩ về cứ nói thánh tướng thế này thì tìm làm sao được, đã thế còn cứ bảo con đi...

Dù rất cáu trong lòng nhưng cố nhịn hạ giọng nịnh liệt sĩ, thì người ta vẫn nói chiều như chiều vong mà, công việc bắt buộc tôi phải có tính nhẫn nại, nhưng lần này liệt sĩ coi như không có tôi cứ hò hét con cháu đi tìm, tôi nháy anh Mạnh thay đổi chiến thuật.

Anh Mạnh vào nịnh hỏi lại bố nơi ông hy sinh và trường hợp hy sinh của ông thì ngoắt một cái, giọng ông ráo hoảnh:

- Thì sang đó ở đơn vị buồn nên buổi tối bố đi vào bản chơi nên bị phỉ nó bắn bị thương chạy rồi chết, có người Lào phát hiện chôn cất bó táng đắp mộ bố to lắm sang là thấy, đã bảo là việc gì phải tìm.

Tôi lại lẩn vào hỏi.

- Bác đi cùng ai, bác bị bắn phải có người biết chứ, thế đơn vị không có kỉ luật à? Thời chiến làm sao mà

vào bản chơi được, bác toàn nói dối, hay là bác không muốn về thì thôi vậy...

Rồi tôi hạ giọng:

- Cháu nói cho bác nghe này, bác đừng có lừa cháu. Thứ nhất người Lào mà chôn bác thì bộ đội qui tập bác từ lâu rồi. Thứ hai người Lào không bao giờ đắp mộ cả, bác đang nói dối. Nếu bác không muốn cho tìm thì anh Mạnh cũng thôi luôn, đi tìm làm sao được, nghe lời bác mà đi như thế thì chỉ có mà về không thôi, bác nói như thế này ai mà tin được, mà tin bác thì có mà chết. Cháu có nhiều kinh nghiệm xương máu lắm rồi, thôi cháu chán nghe bác nói linh tinh lắm rồi, mời bác về âm cho...

Liệt sĩ quát um lên và bảo tôi không có quyền đuổi liệt sĩ vì đây là nhà của con của liệt sĩ chứ không phải nhà của tôi, rồi bảo tôi là loại trẻ ranh, không thêm nói với tôi nữa. Tức quá đi mất! Tôi lôi tay anh Mạnh ra không cho nói chuyện với liệt sĩ nữa. Anh Mạnh theo tôi đi ra nhưng liệt sĩ lao vào anh Mạnh kéo lại gào lên thảm thiết:

- Mạnh ơi! Mạnh ơi! con nghe bố đừng bỏ bố con ơi, con đừng nghe người ta, nghe bố đi con ơi đừng bỏ bố con ơi... Mạnh ơi...

Tôi kéo anh Mạnh theo, đẩy anh xuống cầu thang một cách quyết liệt rồi tôi quay lại cho vong xuất hẳn khỏi người cháu gái.

Tôi ái ngại nhìn người cháu gái trở lại trạng thái ban đầu sau một hồi gào thét, tóc tai rũ rượi.

Tối hôm ấy khi về nhà chị Oanh, tôi và chị bàn luận trường hợp bố anh Mạnh rất lâu. Cả hai chị em chỉ biết đưa ra những câu hỏi bỏ ngõ.

Phải rất khuya tôi mới đi nằm nhưng tôi không sao chợp mắt được. Nghĩ lại chuyện áp vong tối nay, tôi tức ông liệt sĩ này đến phát điên lên.

Lần gọi này cũng không có mặt vợ liệt sĩ. Rất may liệt sĩ về nhập vào người cháu gái, liệt sĩ nhập về khá lâu. Theo lời liệt sĩ thì người vợ của bác là con người vô tình vô nghĩa và còn nhiều lời lẽ rất nặng nề mà tôi cảm thấy ông thành kiến quá. Tôi thúc anh Mạnh hỏi thật kĩ về trường hợp hi sinh, nơi hi sinh cũng như đặc điểm ở nơi có mộ để đi tìm đưa về. Như hiểu được ý nghĩ của tôi vậy mà liệt sĩ nói với con mình việc đi tìm hài cốt của liệt sĩ dễ như thể đi lấy mộ về vậy. Tại sao liệt sĩ không chịu hiểu cho tôi đi “tìm mộ” khác với đi “lấy mộ” rất nhiều. Nếu như tìm dễ dàng như liệt sĩ nói thì từ trước tới nay người ta sẽ dùng câu nhà ngoại cảm đi lấy mộ chứ chẳng ai lại còn phải nói nhà ngoại cảm đi tìm mộ, từ “lấy” và từ “tìm” khác nhau một trời một vực mà thưa liệt sĩ, tại sao liệt sĩ cứ làm khó cho tôi và gia đình đến như thế này. Vẫn biết rằng công việc gọi vong liệt sĩ lên để hỏi thông tin đi tìm mộ đã cho tôi những bài học đắt giá. Thông thường mỗi gia đình gọi vong linh lên tôi không can thiệp vào việc của họ, tôi chỉ dám hướng dẫn thân nhân cách tiếp xúc và lấy thông tin để phục vụ cho việc tìm hài cốt. Chỉ khi nào tôi thấy thông tin không ổn, tôi mới vào cuộc để hỏi liệt sĩ. Tất nhiên tôi đã hỏi là phải nói tới từ “chuyên nghiệp” và các câu hỏi của tôi luôn luôn mang tính “lập luận”, vì thế cuộc nói chuyện của tôi và liệt sĩ thành ra căng thẳng như thể cãi nhau, nhiều khi cả hai cùng đánh thùng đánh chảo, có những lúc tôi như người cãi vã với liệt sĩ, song tôi vẫn phải “Nịnh như nịnh vong”. Cuộc gọi vong tuy thành công là gọi được vong về để gia đình gặp gỡ, nhưng thông tin của vong đưa ra không đủ niềm tin cho việc tìm mộ, ôi những người âm, họ khó hiểu!

Chẳng còn hiểu nổi người âm ra làm sao nữa.

Liệt sĩ này là người ích kỉ, đã hi sinh rồi thì phải thông cảm cho phụ nữ chứ! Ai lại vẫn còn ghen kinh khủng đến thế. Liệt sĩ nói vợ khiếp quá đi mất, nghĩ lại những lời liệt sĩ nói vừa thấy sợ lại vừa thấy tức. Ai lại gọi người đã từng là vợ mình là “Cái con mẹ ấy” bao giờ.

Tôi cũng chẳng hiểu liệt sĩ nghĩ sao mà cứ luôn mồm “Con không phải đưa bố về, con cứ tìm được là bố có nhà nước lo, bố là người nhà nước, bố hi sinh vì nhiệm vụ quốc tế cao cả, bố về là nhà nước đưa rước bố về chứ không cần con đưa bố về, cả hai nước Việt - Lào tiễn đưa và tiếp đón bố về trong nghi lễ long trọng lẫn tung bừng ấy chứ. Bố về là phải hoành tráng ấy chứ làm sao con phải đưa bố về...”

Bằng ấy câu của liệt sĩ cứ văng vẳng bên tai tôi, chẳng biết ông liệt sĩ này có hiểu được nỗi nhọc nhằn vất vả của những người đi truy tìm cũng như qui tập liệt sĩ hay không mà liệt sĩ nói cứ nhẹ như lông hồng thế không biết.

Như anh Mạnh nói thì khu vực chôn cất liệt sĩ ngày xưa, bây giờ là cánh rừng hoang vắng rậm rạp, chỗ liệt sĩ nằm sau này bị bom chà đi đánh lại, đội qui tập đã đến tọa độ đó đào bới mãi không thấy gì, không chắc có còn hài cốt của liệt sĩ hay bom bỏ bay hết cả rồi nên liệt sĩ nói thế. Chỉ mỗi việc tìm kiếm thông

tin của liệt sĩ mà gia đình anh Mạnh đã phải đi nhờ hết thầy họ, cô kia, vậy mà cho tới giờ vẫn chưa có nguồn thông tin nào đáng tin cậy để làm cơ sở lên đường đi tìm liệt sĩ...

Việc đi tìm liệt sĩ đâu có phải một bước tới ngay, tìm cái thấy ngay.

Không biết liệt sĩ có hiểu cho lòng tôi, liệt sĩ có thấu hiểu được nỗi lòng của người thân khi đi tìm không thấy mộ, người ta sẽ sụp đổ tinh thần, vì khi đó người thân của liệt sĩ quá kì vọng vào các nhà ngoại cảm. Bài học về tìm mộ liệt sĩ Quang Minh ở Campuchia tôi vẫn còn nhớ, vẫn biết lỗi không phải do tôi nhưng cũng chính tại anh Quang Minh nhập về bắt anh Lê Thái Thọ phải đi tìm ngay. Anh Minh nói tìm dễ quá tới mức tôi có góp ý thế nào anh Thái Thọ cũng không chịu nghe, anh bảo anh phải đón bằng được bạn anh về...Đến rồi đến khi anh đi không tìm thấy hài cốt anh Quang Minh lại kéo theo cả một hệ lụy, anh Thái Thọ cứ đầu đầu một điều “Chị ơi bằng mọi giá phải tìm được bạn tôi, mong chị giúp đỡ, tôi thật sự không biết trông chờ vào đâu nữa”

Nghe anh nói lòng tôi đắng chát, tôi thì biết làm sao bây giờ, có phải người liệt sĩ nào tôi cũng tìm được hài cốt đâu?

Ồi, các liệt sĩ kính mến, khi người thân có nguyện vọng đi tìm hài cốt của liệt sĩ bằng con đường tâm linh ngoại cảm thì các thân nhân liệt sĩ đến nhờ các nhà ngoại cảm tìm mộ trong đó có tôi, khi muốn tìm liệt sĩ, người thân của liệt sĩ trông chờ tất cả vào tôi. Còn tôi kì vọng vào những cuộc giao tiếp với liệt sĩ mà bây giờ liệt sĩ nói như thể đánh đố tôi thế này thì tôi biết làm sao...

Băn khoăn, tôi gọi điện nói chuyện với chú Đình Trần. Chú bảo Cánh đồng Chum là một khu vực thuộc tỉnh Xiêng Khoảng của Lào.

Nghe chú nói tôi hơi giật mình. Liệt sĩ đã chỉ dẫn đúng, nhưng vì tôi không thuộc địa danh cho rằng liệt sĩ nói sai lên liệt sĩ bực tức chăng? Tôi bỗng thấy sợ....

Một đêm tôi mời liệt sĩ về.

Tôi trình bày lí do mời liệt sĩ. Tôi xin lỗi liệt sĩ về những hành động thật không phải của tôi đối với liệt sĩ ở lần gọi trước và xin phép lần này được hỏi chuyện. Liệt sĩ đồng ý.

Thông qua lời kể của liệt sĩ, tôi chấp nối lại nội dung như sau: Liệt sĩ sinh ra trong một gia đình có 7 chị em, 2 trai 5 gái, có một chị gái chết khi còn bé. Liệt sĩ là con trai út, trước khi đi bộ đội, liệt sĩ có yêu một người cùng làng nhưng không lấy được nhau vì gia đình bắt cưới người khác. Người vợ này sinh được một người con trai là anh Mạnh. Vợ liệt sĩ lấy chồng có thêm 5 người con nữa. Người yêu của liệt sĩ cũng đã có gia đình và đang ở xa. Liệt sĩ nói phần mộ hài cốt còn ít khó tìm, nếu quyết tâm cao thì mới lấy được còn không thì không chắc...

Tất cả bấy nhiêu là những thông tin cần thiết giúp cho tôi “truyền thông” cho cõi sống này...

Ngay hôm sau tôi gọi cho anh Mạnh và kể cho anh Mạnh nghe về những thông tin tôi nắm bắt được qua vong hồn liệt sĩ. Anh xác nhận thông tin và hỏi:

- Đúng bố em rồi cô ơi. Đúng rồi! Đúng rồi! Thế thì chắc chắn lần này em sẽ tìm được bố em cô ạ

Nghe anh nói mà tôi băn khoăn, vì thông thường liệt sĩ sẽ hướng dẫn kĩ cho tôi đường đi nước bước để tôi còn biết cách hướng dẫn người nhà tìm mộ. Còn bố anh cứ lững lờ, hồ hững đến khó hiểu.

Anh Mạnh nói nhất định đi tìm bố nhưng tôi giao kèo phải có tôi đi cùng, bởi ai mà biết được cuộc tìm kiếm sẽ diễn ra như thế nào?

Phải công nhận anh Mạnh có quyết tâm rất cao, chứ tôi thì chùn bước. Tôi băn khoăn gọi điện tâm sự với chị Oanh. Chị đồng tình với ý kiến của tôi và tôi nhờ chị làm công tác tư tưởng cho anh Mạnh. Hơn ai hết tôi hiểu tâm lí của người đi tìm mộ.

Người ta có thể quá kì vọng vào nhà ngoại cảm, nhưng đến khi đi không tìm được mộ họ sẽ bị thất vọng, đau đớn và đổ vỡ trong lòng, vết thương tinh thần ấy khó mà hàn gắn kịp.

Tôi không muốn đau thương chồng chất lại chồng chất đau thương.

Sức mạnh yêu thương.

Vào tháng 12/ 2009, khi tôi đang đi công tác Trà Vinh, một đêm vong hồn bố anh Mạnh về gặp tôi, ông nhắc lại cái hẹn tìm ông đã đến ngày.

Tôi gọi điện cho anh Mạnh và mặc cả:

- Nếu anh còn nhờ em tìm bố anh thì anh nhất định phải chờ em về để em đi cùng. Anh không được tự đi, xa xôi khó khăn như thế không tìm thấy là khổ lắm đấy.

Nhưng sáng ngày 29/12/2009, tôi vừa đi công tác về đến văn phòng, nghe điện anh thông báo anh đang ở trên đất Lào. Tôi không còn dám nói câu gì, tôi hiểu lúc này niềm hi vọng duy nhất của anh là tôi, bởi ai đó đi tìm mộ thông qua ngoại cảm đều đặt một niềm tin to lớn vào nhà ngoại cảm mà họ đang nhờ cậy. Dù có lo lắng vì anh đã không làm theo ý kiến của tôi thì tôi cũng phải cố bình tĩnh động viên anh yên tâm, ngày mai tôi sẽ hướng dẫn cho anh tìm hài cốt bố anh. Nhưng thực sự sau cuộc điện thoại, áp lực tâm lý đè chặt lấy tôi.

Đêm 29/12/2009, tôi chẳng dám nghĩ đến nghỉ ngơi sau chuyến công tác dài. Tôi chủ động mời liệt sĩ về trong hòm hộp lo âu. Rất may liệt sĩ đã xuất hiện, khi nghe tôi thưa chuyện con trai ông đang ở Xiêng Khoảng thì liệt sĩ bảo tôi:

- Được! Tôi sẽ đi để chỉ cho nó.

- Bác đi đâu ạ? Bác phải ở đây với cháu chứ?

Nghe tôi nói liệt sĩ cười. Ôi nụ cười là mười thang thuốc bổ giành cho tôi lúc này. Tôi đỡ dành :

- Bác ơi! Bác đừng đi, bác phải ở đây với con chứ, mai sẽ tìm được hài cốt của bác, bác ơi bác muốn dùng thứ gì con dâng cúng bác.

Liệt sĩ nhắc tôi sáng mai cúng cho liệt sĩ cái bánh đa vùng nướng, rượu, trà...thuốc lá...bánh kẹo, cái gì thì...tùy tâm

Sáng sớm hôm sau, Anh Hải đã sắm một cái lễ thật tươm tất và không quên cái bánh đa vùng thơm phức cúng liệt sĩ. Khoảng 9 giờ, anh Mạnh gọi điện cho tôi. Tôi bắt đầu công việc chỉ dẫn cho anh. Hình ảnh nơi anh tìm kiếm hiện ngay trước mắt, vậy mà dù tôi chỉ dẫn ra các đặc điểm nơi anh đang đứng rất chính xác, nhưng còn phần quan trọng nhất tôi lại quá loay hoay không căn được nơi nằm của bố anh nằm chính xác ở chỗ nào trong cái khoảng hình ảnh tôi đang thấy có cả anh và mấy người nữa cùng hài cốt liệt sĩ. Quả là quá lúng túng bởi tôi biết cái mình thấy không lột tả hết bằng lời được, ngôn ngữ hạn hẹp thì phải, có thể tôi sẽ thất bại chăng?

Đang không biết xoay sở ra sao thì liệt sĩ xuất hiện. Tôi mừng hơn vớ được kim cương đá quý. Tôi van nài, cầu cứu ông, nhưng ông lạnh lùng nói:

- Thằng này vô tâm không khéo thành người bất hiếu, nó đi tìm bố nó có thêm mời ai lấy một điều thuốc chén rượu. Bố nó là bộ đội thì phải có đồng đội chứ...Kém lắm! Kém lắm...

Dùng hết sức bình sinh tôi cố nhìn thật kỹ nơi anh Mạnh và đội qui tập đang hiện hữu. Tôi chỉ thấy có mấy nén hương đang cháy dở...

Kinh nghiệm cho tôi biết là không thể tìm được mộ bố anh nếu anh làm những việc mà ông chưa vừa ý. Tôi nhắc anh dừng cuộc tìm kiếm, hãy ra khỏi rừng chuẩn bị cho tươm tất bánh kẹo thuốc chè cho các liệt sĩ liên hoan với nhau và không quên nhắc anh thắp hương cho đồng đội của liệt sĩ đang nằm ở đội qui tập. Tại văn phòng, tôi nhắc Anh Hải đi sắm ngay một mâm lễ cúng các liệt sĩ.

Ngày hôm sau anh Mạnh điện về cho tôi. Tôi bắt đầu vào việc. Hình ảnh nơi anh đứng đưa về khá rõ cho tôi hướng dẫn chi tiết. Liệt sĩ cũng xuất hiện, nét mặt ông tươi tỉnh. Lúc này, tôi nhìn rất rõ ông có đôi môi rất dày. Khi hướng dẫn từ xa qua điện thoại cho thân nhân liệt sĩ tìm hài cốt, điều tất yếu trong công việc là tôi phải định lượng được khoảng cách các vật chuẩn đặc biệt làm mốc để hướng dẫn cho thân nhân tìm mộ. Cái cây tôi lấy để làm chuẩn nhìn rất quen mà tôi không tài nào nhớ ra tên gọi của nó là cây gì để nói cho anh Mạnh nhận diện. Tôi cố vắt óc nhớ xem cái cây ấy nó được gọi chính xác là cây gì mà sao tôi đầu óc tôi lúc này lại mụ mị đến thế... Như hiểu được tôi, liệt sĩ cất tiếng hát :

- Con gà cục tác... lá chanh, con lợn ủn ỉn mua... hành cho tôi, con chó khóc đứng khóc ngồi, mẹ ơi đi chợ mua tôi đồng.... giềng...

Mừng quá tôi hét vào máy :

- Anh tìm đi ở đó có một khóm giềng duy nhất, cái bụi cây mà ở Việt Nam người ta lấy củ ăn với thịt chó ấy, anh tìm xem có cái cây em nói không?

Sau một hồi chỉ dẫn anh Mạnh và đội qui tập đã tìm được phần mộ của bố anh. Liệt sĩ mừng lắm. Lúc này, tôi thấy ông vui vô cùng. Ông nói với tôi là cứ bình tĩnh, hôm nay ông sẽ hướng dẫn cho con trai tìm thêm cả đồng đội cùng nằm với ông và cứ thế ông dạy tôi. Tôi lại hướng dẫn anh Mạnh sau mỗi lần anh gọi cho tôi và thêm một bất ngờ sau khi tìm được hài cốt của ông, trong lần ông hướng dẫn tiếp sau xuất hiện thêm hai người bộ đội đến cùng nhưng ở phía xa tôi hơn, họ im lặng tôi nhìn thấy họ còn rất trẻ, trẻ lắm...

Ngày hôm đó ở bên Lào, anh Mạnh cùng đội qui tập đã tìm được cả thấy được 3 mộ liệt sĩ. Ở văn phòng tại Việt Nam, tôi sung sướng quá cũng nhảy tung tung. Nhưng nước mắt lại cứ trào ra.

Thấy tôi giống trẻ con, liệt sĩ cười bảo:

- Vui quá hóa khóc hần, cảm ơn chị tôi về...

Tôi cố níu kéo các liệt sĩ ở lại với tôi. Tôi xin họ kể cho tôi nghe tại sao cả ba người lại xuất hiện ở đây và tôi hỏi hai người liệt sĩ đi cùng kia nhưng cả hai chẳng ai nói chuyện với tôi. Cả hai người đều hiền lành còn liệt sĩ nhà anh Mạnh thì chỉ nhìn tôi cười chẳng nói gì. Kệ cho tôi riu ran thừa gửi, tôi ngờ ngợ cách cười của ông không phải ông cười vì ông vui đã tìm được hài cốt mà có lẽ ông buồn cười cái tính của tôi. Không biết liệt sĩ có nghĩ là tôi cũng đang rất vui khi con trai liệt sĩ cùng đội qui tập đã tìm thấy mộ, mà còn tìm thêm được 2 liệt sĩ nữa nên tôi đang vui lắm hay liệt sĩ lại đánh giá tôi là một con người có tính cách dở hơi.

Phải nói rằng liệt sĩ đã để lại cho tôi nhiều ấn tượng nhất từ khi mời vong liệt sĩ lên cho đến khi tìm được mộ. Liệt sĩ đã làm cho tôi vừa tức, vừa buồn cười vừa sợ.

Sau này khi đã tìm được liệt sĩ Lương Xuân Tách, vì điều kiện công tác của cả hai người nên tôi và anh Mạnh không có dịp gặp nhau trực tiếp nhưng anh vẫn dành thời gian liên lạc điện thoại với tôi. Anh kể lại cho tôi nghe khi ở bên Lào tôi đã hướng dẫn như thế nào để cho anh tìm được mộ, nghe anh kể lại tôi có cảm giác như anh đang kể về một ai đó, chứ không phải là chính mình.

Công việc đã giúp tôi nhận ra mỗi lần tiếp xúc được với một liệt sĩ là một cuộc đời, là một câu chuyện.

Tìm mộ liệt sĩ là cả một sự dấn dặt con người trần thế tới kho tàng văn hóa tâm linh huyền bí nhưng cực kì hấp dẫn. Bởi vậy công việc này càng ngày càng thêm thôi thúc tôi khám phá một thế giới mới, thế giới cuộc đời thứ hai của con người đang tồn tại.

Trở về đất mẹ.

Thường thì việc tìm mộ sẽ dừng lại đây. Họa hoằn lắm cũng có liệt sĩ khi tìm được hài cốt mang về quê an táng, tôi có điều kiện đến gia đình dự lễ. Hơn mười năm tìm hài cốt liệt sĩ có lẽ tôi có vinh dự được dự ngày lễ an táng các liệt sĩ chỉ có thể điểm trên đầu ngón tay.

Tôi vinh hạnh được gia đình anh Mạnh mời sang Lào đón bố anh cùng các liệt sĩ về nước trong đợt này.

Tôi rất vui vì biết rằng chỉ mấy ngày nữa thôi tôi sẽ được đi đến địa danh Cánh đồng Chum nổi tiếng thời chống Mỹ, khám phá là sở thích bất tận của tôi.

Tháng cuối năm, trời vừa mưa vừa rét. Mấy hôm nay trời lại mưa tầm tã. Anh Mạnh đến văn phòng đón tôi đi. Nhìn chiếc xe ô tô gầm thấp của anh, tôi ái ngại hỏi anh liệu chiếc xe này có sang tới Lào được không? Anh bảo lần trước anh đã đi bằng con xe này. Tôi lên xe ngồi cùng cô gái khá trẻ, anh không giới thiệu nên tôi cũng không tiện hỏi.

Xe chạy qua văn phòng một đoạn, tôi nghe cái ào thì đã nhìn thấy liệt sĩ ngồi ở giữa ghế của tôi và cô gái kia. Tôi khẽ nép người sát vào cánh cửa nhường chỗ cho bác. Cô gái kêu lạnh và cứ dịch ra xa tôi. Vô tình hai chị em tạo ra một khoảng trống giữa băng ghế đủ cho một người ngồi.

Tôi cố trấn tĩnh nhưng bắt đầu thấy run. Tôi cố lờ liệt sĩ đi vì tôi không biết phải làm thế nào khi mà trên xe còn hai người nữa. Nếu ứng xử không đúng lúc, đúng chỗ gia đình anh Mạnh lại cho tôi là “Điên”

Anh Mạnh mở đĩa có bài hát thời chiến ra nghe.

Qua trò chuyện, tôi mới biết cô gái tên là Tình là em gái của vợ anh Mạnh. Anh kể cho chị em tôi nghe tuổi thơ nhọc nhằn của anh, những kỉ niệm về người bố liệt sĩ, về bà nội, về quê hương anh, về những chuyến đi tìm bố dằng dặc mà anh đã trải qua. Đoạn đường cứ dài thêm theo câu chuyện anh kể. Thỉnh thoảng anh lại thay đĩa hát các bài khác nhau để bố anh nghe. Tình cảm của anh đối với người bố đã khuất thấm dần sang tôi. Tôi chạnh lòng nghĩ về cuộc đời mình và người bố đẻ của tôi.

Hơn ai hết lúc này đây, tôi thêm muốn cái tình cảm của anh dành cho bố mình. Tôi ước ao giá như người bố đẻ của tôi cũng là liệt sĩ thì hạnh phúc cho tôi biết nhường nào? Anh hỏi tôi về thế giới bên kia nhiều lắm, tôi chỉ biết chia sẻ với anh trong sự hiểu biết của tôi. Tôi kể cho anh nghe cuộc đời của tôi, về cội nguồn của cuộc đời và hành trình truy tìm gốc tích người bố đẻ đẻ mà sau mười năm cất công tìm kiếm, tôi đã phải sống như thế nào khi mà tôi phải tìm một trong bốn ông bố kia, ai là bố của tôi, cuối cùng tôi phải nhờ vào giám định ADN để có một kết luận chính thức.

Cả một đoạn đường trường trên nghìn cây số đi với nhau, phải đến hàng trăm lần anh Mạnh ao ước...Anh ước những năm tháng trong chiến trận bom rơi máy chày, bố anh kịp có thêm đứa con nữa để lại trên đời này ở bên Lào, anh sẽ bảo lãnh đưa về sống ở Việt Nam....

Tôi bảo anh là nhà văn hay sao mà mộng ra chuyện ấy? Có lẽ anh suy diễn câu nói của bố anh lúc nhập vong “bố đi bản chơi bị thương rồi chết”. Tôi nhắc anh cẩn thận với những suy nghĩ của mình.

Xe đi hai ngày mới tới Xiêng Khoảng một đoạn đường dài đã giúp anh em tôi hiểu về nhau hơn.

Đường đi càng ngày càng như leo lên cao. Giữa trưa nắng gay gắt, ông mặt trời như chú xuống ngang đầu. Tôi nao nao hình dung ra 40 năm trước bố anh và những người lính cụ Hồ đi bộ ròng rã biết bao nhiêu tháng trời mới sang đến đất Lào. Ngồi trên xe nhìn con đường ngoằn ngoèo hun hút càng khiến cho tôi khâm phục những con người anh hùng năm xưa.

Xe đến Xiêng Khoảng cũng là lúc ông mặt trời xuống núi. Chiều tà chạng vạng nơi đây khiến lòng người trống vắng quanh hiu đến lạ thường. Cảm giác tha hương đè nặng lên tôi, lòng tôi bỗng dâng trào tình yêu quê hương mãnh liệt. Ôi sao nhớ Việt Nam yêu thương tới cồn cào.

Cảm giác lo sợ không quay về Việt Nam được xâm chiếm lòng tôi...

Anh Mạnh đi xe thẳng vào trong đội qui tập, anh em trong đội ào ra đón. Chúng tôi xuống nhà quán thấp hương các liệt sĩ.

Hương hoa nghi ngút trên bàn quán. Tất cả có hơn một trăm liệt sĩ. Tôi thương quá, nước mắt chỉ trực trào ra.

Chúng tôi lần lượt thấp hương, tôi chấp tay khấn thầm:

- Dạ thưa các bác, các chú liệt sĩ! Cháu tên là Nguyễn Ngọc Hoài, hôm nay đứng trước nơi thờ hài cốt các bác, các chú, cháu thấp nén nhang xin phép các bác, các chú cho phép cháu được dự ngày lễ truy điệu và được cùng mọi người rước đón các bác các chú về Việt Nam quê hương mình...

Người tôi như muốn ðờ ra. Ôi nhiều liệt sĩ quá mọi người quanh tôi nói cười ồn ào...

Mùi máu tươi tanh nồng xộc vào mũi, tôi thì thầm với Tình:

- Tình... Tình em có thấy gì không? Có ngửi thấy gì không?

Tình hoảng hốt hít hít:

- Có, có mùi máu, mùi máu chị ạ.

Rồi ngơ ngác.

- Ở đâu thế nhỉ, mùi máu tươi...

Tôi bầu Tình kéo ra khỏi nhà quán. Tình cứ liên thoảng hỏi tôi tại sao tôi biết có mùi máu. Tình phán đoán hay bộ đội làm thịt lợn. Tôi nhắc Tình chạy lại chỗ cũ ngửi lại, nó chạy lại thật rồi chạy ra “Không thấy mùi gì nữa chị ạ”. Tôi cười trêu “Đặt tên em là gì, sắp thành trạng hất chưa”. Cả hai chị em cùng cười.

Đội qui tập mời chúng tôi nghỉ lại doanh trại nhưng do hôm nay đội cũng tiếp nhiều khách nên chúng tôi xin phép ra ngoài nghỉ. Anh Mạnh đưa chúng tôi đến nhà anh Cảnh là Việt kiều. Nghe anh Mạnh giới thiệu, anh Cảnh nhìn tôi từ đầu đến chân rồi lại nhìn từ chân lên đầu, anh bảo:

- Nhà ngoại cảm Nguyễn Ngọc Hoài đây à, nhìn như người bình thường thôi nhỉ?

Nghe anh nói thế tôi chỉ cười. Anh Cảnh hỏi tôi chuyện hôm trước tìm bố anh Mạnh ở Việt Nam tôi đã “nhìn” thấy tất cả mọi thứ tại hiện trường nơi các anh đang có mặt cách tôi hàng ngàn km như thế nào?

Anh bảo:

- Cảnh nhìn chị Ngọc Hoài cũng bình thường như mọi người Việt mình thôi nhỉ, sao chị giỏi thế, có phải trong người chị có “Phi” không? (phi nghĩa là ma).

Rồi những thắc mắc của anh về lần tìm bố anh Mạnh đưa ra thành một loạt câu hỏi để hỏi tôi. Tôi chỉ cười trừ vì không biết giải thích với anh như thế nào.

Chợt nhớ ra chúng tôi cần phải nghỉ ngơi, anh Cảnh lật đật đi tìm nhà nghỉ cho chúng tôi nhưng chỗ nào cũng hết phòng, cuối cùng cũng tìm được một nhà nghỉ của người Lào.

Nằm xuống giường người tôi như rệu rã. Hai ngày đi xe người đau như dần. Tôi cảm thấy sức khỏe của mình sa sút trông thấy. Tôi nhớ ngày nào đi Khe Sanh bị lạc trong rừng cả một ngày trời, phải đi không biết bao nhiêu là đường đất. Muỗi thì như vãi trấu, ve rừng già kêu inh tai nhức óc, vắt thì nhiều không biết đâu mà kể. Một con cắn được vào kẽ chân máu chảy ra, 7, 8 con khác bò lên chồng chất, châu đầu nhau vào vết cắn trước hút máu. Tôi phải nhảy xuống khe nước gỡ vắt, chao ơi vắt nhiều kinh khủng, nó trơn và dai như cao su, tôi cứ lôi dài người nó ra nhưng miệng nó vẫn cắn chặt vào kẽ chân thành thử không dứt con vắt ra khỏi chân được. Thật kinh khủng! Cứ nghĩ lại chuyện vắt ở Trường sơn tôi lại muốn ói hết cả lòng phèo của tôi ra ngoài. Vậy mà ngày hôm sau chân và đùi đau như vỡ ra mà vẫn hăng vào rừng...sao lúc ấy mình khỏe thế. Bây giờ ngồi xe có hai ngày mà tôi đã thấy mình muốn nhắm mắt tắt hơi....rồi, già rồi nên vốn sức khỏe cũng sa sút nhanh thật.

Đang vừa nghĩ vừa lơ mơ ngủ thì tôi thấy bố anh Mạnh xuất hiện. Tôi mừng quá nhưng lặng thinh vì ngại Tình sợ hoặc cho tôi là kẻ lập dị.

Liệt sĩ nhìn tôi với cái nhìn trù mến thân thương, ông nhẹ nhàng bảo tôi:

- Cảm ơn chị Hoài lắm, không gì quý bằng đâu. Thôi nghỉ cho đỡ mệt, bác vui quá, vui quá...

Rồi bác khóc, bác lại cười vì bác vui, bác vui vì sắp được cùng đồng đội trở về quê hương, bác khóc vì bác thương anh Mạnh. Bác bảo anh Mạnh khổ lắm, khổ từ khi còn trong bụng mẹ. Con người ta thiếu cha còn có mẹ, còn anh thiếu tất. Mẹ còn đấy mà cả đời chẳng bao giờ nhìn tới đứa con của mình...

Tôi bản thân rồi lơ mơ hiểu phần nào lời bác nói. Thương bác, giận mình đã không hiểu gì về người khác lại hay nói càn, chợt nghĩ thế nào tối nay bác cũng sang phòng anh Mạnh, hẳn khoản tôi gọi với sang Tình:

- Không biết bên phòng anh Mạnh có biết buồng màn cho bố anh ấy về nằm ngủ cùng không, hay em sang bên đó nhắc anh đi.

Tình ngần ngại vì đã quá khuya, tôi cũng ngại, mắt nó thao láo:

- Chị nhìn thấy gì?, bố anh Mạnh ở đây à?

Tôi biết nó sợ lên đánh trống lảng:

- Chả nhìn thấy cái gì sất cả, thì người ta đi tìm mộ vẫn hay làm thế, thôi ngủ đi em. Ngủ đi mai con đi thăm thú nơi này nữa chứ.

Chẳng thể nào chìm vào giấc ngủ, thấy thương bác quá, càng nghĩ lời bác kể càng thấy thương. Tôi trách mình hành xử quá không phải với bác trong lần áp vong trước. Bác ơi! cháu ngàn vạn lần xin lỗi bác, cháu hiểu giờ đây bác đã cõi lòng cho cháu biết những bí mật của bác mà câu chuyện này chỉ có người thân kiểm chứng.

Bác ơi! Cõi giới bên kia bác có biết phải khó khăn lắm bác cháu mình mới có thể bày tỏ được với nhau. Cháu cảm ơn anh Mạnh nếu không có sự quyết tâm tìm bố của anh thì làm sao cháu có duyên được đến tận nơi bác ngã xuống. Được nghe bác dốc lòng trò chuyện. Cháu biết bác quý cháu, cháu xin cảm ơn bác rất nhiều, nếu như bác không kể cho cháu nghe về bác thì cháu làm sao mà biết được, người về cõi thiên thu và câu chuyện về một con người chìm mãi trong hư vô...

Sáng sớm hôm sau anh Mạnh sang phòng tôi lập cập kể lại:

- Cô ơi, đúng là đêm qua bố em về với em, chưa bao giờ em thấy hiện tượng như thế cả. Em đang nằm ngủ thì giật mình tỉnh giấc mở mắt em nhìn thấy một người đàn ông còn rất trẻ chỉ khoảng 26, 27 tuổi thôi nhìn em trù mến lắm, cứ như thể canh cho em ngủ. Em nhồm dậy thì người đó biến mất thế là em thức luôn tới sáng ngồi hút thuốc lao vật mong trời sáng quá. Đúng là bố em cô ạ, chưa bao giờ em thấy thế cả cô ơi...

Tôi hỏi anh:

- Thế anh có nhìn rõ không? Có đúng bố anh không!

- Em có nhớ nổi mặt mũi bố em thế nào đâu cô. Lúc bố em đi em còn bé quá không hình dung ra bố như thế nào.

Anh sụt sùi. Tình há mồm nghe anh Mạnh kể rồi hết nhìn tôi lại nhìn anh Mạnh nó bảo:

- Eo ơi! Chị nói dối em, thôi tối nay em nằm chung với chị chứ em sợ lắm.

Anh Mạnh giục chị em tôi đi ăn sáng nhanh rồi còn vào đội thấp hương cho bố và các liệt sĩ.

Xong việc anh đưa tôi đi thăm Cánh đồng Chum. Thị xã Xiêng Khoảng hoang sơ nghèo nàn, dấu tích chiến tranh còn vương khắp nơi, một số nhà dân của thị xã phía trước cửa nhà họ xếp đầy vỏ đạn, vỏ bom, bình tông, mũ sắt để cho khách du lịch xem miễn phí.

Buổi chiều dự lễ truy điệu, các sư người Lào đến đọc kinh. Cả ngày hôm đó, tôi thấy vong bố anh Mạnh xuất hiện bên chúng tôi liên tục. Anh Mạnh vui lắm, tất cả tình cảm của anh giành cho bố dồn nén trong mấy chục năm qua mà hôm nay tôi là người chứng kiến.

Sáng hôm sau, đoàn phải đi từ 2, 3 giờ sáng cho kịp thời gian về Nghệ An, đoàn xe của chính phủ hai nước kéo dài nối đuôi nhau. Người tiễn kẻ đón diễn ra tung bừng hai bên đường người dân đổ ra đông nghẹt cờ hoa vẫy chào lẫn trong sương mù. Cảm nhận hạnh phúc chứa chan, tôi cùng các liệt sĩ tạm biệt Xiêng Khoảng trở về Việt Nam.

Cửa khẩu Nậm Cắn hiện ra. Biên giới Việt Lào là đây, bánh xe vượt qua trạm chờ các liệt sĩ về với đất mẹ. Hai bên đường cán bộ nhân dân và các em học sinh nhiệt liệt chào đón các liệt sĩ trở về trong niềm

hạnh phúc hân hoan.

118 liệt sĩ được đưa về nghĩa trang tỉnh Nghệ An. Chỉ có duy nhất một liệt sĩ được gia đình nhận đó bố anh Mạnh. Còn lại những liệt sĩ đã có danh tính còn phải truy lại thông tin để tìm người nhà. Các liệt sĩ chưa biết tên đành phải tìm nhiều cách để có thể trả lại tên cho các liệt sĩ, công việc này còn dài... chiến tranh mà biết làm sao được.

Tôi ngậm ngùi thừa với các liệt sĩ rằng công việc tìm kiếm hài cốt các liệt sĩ mà tôi đang làm đã giúp tôi hiểu biết nhiều hơn. Mỗi một gia đình là một hoàn cảnh, mỗi lần tìm mộ là cả câu chuyện dài. Nhà nước ta vẫn đêm ngày tìm các anh qui tập về nghĩa trang liệt sĩ. Các đội qui tập liệt sĩ quanh năm ngày tháng lặn lội nơi rừng sâu núi thẳm, hải đảo xa xôi, đi cả ra nước ngoài lặn lội trong gian khổ để tìm kiếm hài cốt các anh qui tập về đất mẹ. Đi tìm mộ là gian nan, là vất vả, có khi còn cả có sự hy sinh tính mạng. Đất nước chiến tranh, dân tộc Việt Nam chịu bao đau thương mất mát. Dù chiến tranh đã qua đi từ thế kỉ trước nhưng con người Việt Nam vẫn tiếp tục phải gánh chịu đau thương và cả sự hi sinh to lớn do chiến tranh để lại, trong đó có việc tìm mộ liệt sĩ.

Nhưng không phải tất cả những chuyến đi tìm cũng mang lại được kết quả. Chúng ta có thể đi tìm mộ thất lạc bằng rất nhiều cách khác nhau. Qua những đội qui tập liệt sĩ trải dài khắp đất nước. Cũng có thể tìm từ giấy báo tử, từ đồng đội hoặc các cựu chiến binh, các tầng lớp nhân dân trong toàn xã hội bằng cách đưa thông tin và truy cập các trang website.

Đi tìm mộ liệt sĩ từ trích lục hồ sơ gốc của liệt sĩ để biết liệt sĩ đang ở đâu, rồi tìm đến Ban chính sách các quân khu. Cũng có thể tìm từ các phương pháp tâm linh như gặp lại linh hồn người quá cố hoặc tìm qua các nhà ngoại cảm tìm mộ, họ sẽ vẽ sơ đồ phần mộ liệt sĩ chỉ dẫn cho tìm mộ từ xa bằng điện thoại cho mỗi gia đình. Nhà ngoại cảm phải chỉnh đi chỉnh lại thông tin cùng với gia đình để tìm mộ...

Công việc tìm mộ thật gian nan, vất vả kể sao cho xiết. Nhìn vào các nghĩa trang liệt sĩ mà tôi kính nể và khâm phục những tập thể, những cá nhân đã và đang góp sức đưa các anh về.

Anh Mạnh làm thủ tục xin phép đưa bố về quê an táng, mọi người cũng tiễn đưa ông lên xe. Chị vợ anh Mạnh vào chờ đón bố ở cửa khẩu Nậm Cắn. Do vậy khi đi ra Bắc đoàn tôi có hai xe. Xe chạy được một lát anh Mạnh phát hiện có một con vật màu trắng nhìn giống con ve sầu, nó đậu ngay ở máy lạnh của xe, ngay phía ghế đặt hài cốt liệt sĩ. Nó nằm im giống chết rồi. Mọi người sợ hãi hỏi tôi rồi lại nghi ngờ nó nằm đó lạnh quá nên chết cứng, tôi bảo không sao đâu, nó chẳng chết đâu mà lo, bao giờ về tới nhà nó sẽ bay, anh Mạnh hỏi:

- Bố em hóa thân thành con vật đó hả cô?

Không phải, tôi quả quyết và giải thích cho anh hiểu là người âm có thể điều khiển được con vật, bố anh đã điều khiển con vật này để chứng minh cho anh thấy sự tồn tại của bố chứ không phải bố hóa thân thành con vật đó.

Chốc chốc anh lại quay sang bên hài cốt bố nói chuyện:

- Bố ơi, bố thích nghe bài hát nào để con mở, đây toàn bài hát thời bố đây này...

- Bố ơi trưa này bố ăn gì...Bố ơi con cố gắng đi thật êm...

- Bố ơi con đưa bố đi một vòng quanh thị xã Thái bình, bố nhé...

Rồi anh lo lắng:

- Không biết thời tiết này lúc đưa bố về tới nhà, trời có thương mà nắng lên không chứ mưa dầm dề lo quá cô ơi...

Tôi biết anh đang sung sướng, anh đang rất hạnh phúc, chẳng ngồi bút nào tả hết được tình cảm của người con xa bố mấy chục năm trời.

Đường càng về gần tới nhà thì bác lại xuất hiện bên tôi nhiều hơn. Bác bảo:

- Thằng này nó có tính cẩn thận giống bác, đừng lo lắng nhiều lúc về đưa bác ra nghĩa trang là trời sẽ nắng, còn việc này chẳng cần thầy bà làm gì cho mệt. Bác lo tất chỉ cần cháu giúp cho bác đến khi mồ yên mả đẹp là được.

Vợ chồng anh Mạnh thì lo không nhờ được thầy tính giờ tính ngày cho bác, họ cứ nghĩ gì gì gì cái gì tôi cũng biết nên quay sang nhờ tôi. Tôi bảo tôi không biết làm việc ấy, nhưng bác lại bảo cứ nhận lời với anh Mạnh đi chứ bác có lời nhờ tôi trước rồi.

Một cô ba tròn, tôi chẳng hiểu ra làm sao, chỉ thấy sợ là sợ. Tôi không biết cái việc gõ mõ khua chiêng, tôi làm sai việc này thì tôi là người mang tội với cả người sống lẫn người chết, mà cãi bác thì tôi không dám vì tôi bị bác ấy làm cho sợ mất hết vía rồi, đã thế trên đường đi thỉnh thoảng anh Mạnh lại quát tướng lên khi Tình hoặc vợ anh ấy làm gì khiến anh Mạnh không vừa lòng.

Xe về đến gần nhà thì lúc này cái con vật nằm im như chết cứng bắt đầu ngo nguậy, rồi nó bò từ từ trên mặt đàn máy, rồi nó bay sang người anh Mạnh đậu lại, nó lại bò và rồi nó bay đi lúc nào không ai thấy... Tôi thì lo lắng chẳng hiểu sẽ phải tiến hành các việc tiếp theo như thế nào, cho nên tôi phải chăm chú nghe lời bác dạy tôi đến đâu tôi lại nhắc mọi người làm đến đó, cho tới khi khách bắt đầu đến chia vui, phải nói đúng là chia vui vì liệt sĩ đã trở về.

Cả thầy đi về một tuần rông, anh Mạnh không thay lá, tất cả chúng tôi ngủ rất ít, một đoạn đường trường đi về ngang tầm với đi dọc Việt Nam, tôi mệt bã bời chui vào phòng riêng ngủ tít...

Chị Oanh lay gọi lơ mơ nghe mấy câu:

- Em ơi, dậy sang nhà chị đi, bên này có việc bận thế này em sang chị tắm táp cơm nước cho khỏe, thích ăn gì chị nấu cho nào...

Tôi mơ mơ, tỉnh tỉnh, mệt quá chìm vào giấc ngủ mòm đút quăng mấy câu:

- Chị ơi liệt sĩ này thiêng lắm..., em sợ, bỏ đây mà sang nhà chị, bác ấy đập cho thì....chết, để xong việc đã chị nhé...

Rồi lại... thiếp đi...

Đã con buồn ngủ cũng là lúc tới việc của tôi, thế là cái việc của các “thầy” tôi đã làm tuốt tuốt trơn tru như một nhà nghề. Sau buổi lễ tiễn đưa liệt sĩ về nơi an nghỉ vĩnh hằng, khi mọi người ra về hết mình tôi ở lại nghỉ trang với bác, ngồi bên mộ tôi thầm khấn:

- Thưa bác, giờ này mồ yên mả đẹp rồi cháu xin phép bác ra về. Thời gian qua bác đã cho cháu hiểu biết nhiều hơn, cháu xin lỗi vì đã hiểu sai về con người bác, giờ cháu mới hiểu phần nào nỗi buồn của bác ngày xưa, xin bác tha lỗi cho cháu. Âm dương cách biệt còn nhiều việc cháu không hiểu, không biết vì vậy trong cả quá trình tìm kiếm và đưa bác về, cháu có làm những việc gì chưa phải, không đúng xin bác tha lỗi và bỏ qua cho cháu.

Bác vui vẻ:

- Bác rất vui, tất cả đẹp tốt rồi, bác cảm ơn cháu.

Rồi đột nhiên bác bảo tôi:

- Bác nhận con làm con gái, chỉ có con gái mới lo được cho bố như vậy, con gái bố, cho từ nay anh con có con là em gái.

Tôi quá đỗi bất ngờ vì từ trước tới nay, tôi đi tìm mộ nhưng chưa thấy người âm nào nói với tôi như thế, tôi cảm ơn và khước từ lời đề nghị của bác thì bác bảo:

- Nhất định! Con là con gái yêu quý của bố.

Lúc về nhà anh Mạnh, tôi không nói gì tới chuyện bố anh đề nghị, nói thật tôi cũng chẳng dám làm con bác ấy. Sợ chết đi được, hai bố con nhà bác ấy cứ tính cách như hùm như hổ, có chuyện gì cứ quát loạn cả lên, hơn nữa nếu tôi nói ra chuyện này thì gia đình anh Mạnh sẽ nghĩ thế nào về tôi? Mọi người biết chuyện sẽ nghĩ thế nào về tôi và gia đình anh Mạnh?

Ngày buổi chiều hôm ấy chị Thủy - vợ anh Mạnh rủ tôi đi gọi hồn bác. Tôi theo anh chị đến nhà một “cậu đồng”. Đó là một người đàn ông trạc 40 tuổi sống độc thân người ngợm ẻo là má phấn môi son mòm lúc nào cũng nhai trầu. Nhà “cậu đồng” thờ nhiều lắm. Bắt đầu cuộc nhập hồn vào “cậu”, thông qua thân xác “cậu” bác nói chuyện với vợ chồng anh Mạnh, trò chuyện được một lát, tôi ngồi đằng sau cất tiếng chào:

- Cháu chào bác ạ!

- Chào chị Hoài nhé, cảm ơn chị mọi công việc xong xuôi tốt lành cả, bác vui lắm rồi.

“Cậu” tiếp luôn:

- Con gái dâng cho bố chén rượu nào?

Anh Mạnh và chị Thủy ngơ ngác, tôi ngồi im “cậu” phán tiếp:

- Con gái Hoài đâu, bố muốn uống rượu của con dâng mời bố.

Anh Mạnh lập cập:

- Cô...cô Hoài, em...em... mời bố rượu đi bố nhận em là con gái rồi...

Rồi anh quay sang phía chị Thủy:

- Thủy...Thủy...lấy rượu lấy rượu cho em gái mời bố.

Anh chị khóc òa. Sau khi uống hết chén rượu đầy tôi dâng, “cậu” vừa hút thuốc tôi mời vừa bảo vợ chồng anh Mạnh:

- Bố nhận em gái cho các con, từ nay trở đi các con đã có anh có em. Các con yêu thương đùm bọc nhau, bảo ban nhau mà sống cho tốt các con nhé, thôi bố vui lắm bố đi đây...

Hôm đó trở về nhà anh chị vui như tết. Còn tôi không khỏi băn khoăn, không phải tôi không muốn làm con của bác nhưng thật khó khi một người đã khuất nhận tôi là con gái. Con người sống ở trên đời còn chẳng thể hiểu nhau để mà thương yêu nhau cho trọn vẹn... Tôi chưa thấy người đã khuất về nhận con nuôi bao giờ, chỉ người đang sống nguyện làm con người đã khuất... Liệu tôi có làm nổi cái trách nhiệm con cái trong nhà như liệt sĩ mong muốn hay không?

Tôi sẽ nói với gia đình thế nào về vấn đề này với chồng con và anh chị em trong đại gia đình tôi. Phải vất vả khổ sở lắm cả gia đình tôi mới tìm ra người bố đẻ cho tôi, bây giờ tôi sẽ phải nói với gia đình thế nào? Tôi đã phải tìm 4 ông bố để nhận ra một ông bố chính thức sinh ra mình, bây giờ tôi lại có thêm một ông bố mới nữa thì nghĩa là sao? Tại sao trong mắt mọi người tôi không phải là người đơn giản, tại sao lúc nào tôi cũng bị gắn với với lập dị, với những phức tạp công kênh...

Trong chuyện này tôi chẳng biết sẽ phải vào đề với gia đình mình như thế nào được nữa... khó cho tôi quá!

Lẽ ra công việc xong xuôi là tôi trở về văn phòng nhưng tôi còn đang ôm ấp đi tìm một chứng nghiệm. Chuyện là, sau việc tìm mộ liệt sĩ Lê Hữu Hạc, một lần khoảng tháng 10/2009 chị Oanh gọi điện cho tôi nói có người chụp được hình ảnh anh bộ đội trên ngôi mộ anh Hạc mà tôi đã chỉ cho gia đình chị trong nghĩa trang Lộc Ninh và người ta bảo đó chính là hình anh Hạc. Người quản trang bèn gửi tấm ảnh chụp được về cho gia đình liệt sỹ xác nhận xem người trong ảnh có đúng là liệt sỹ nhà mình hay không?. Khi nhận được ảnh các chị em gái của liệt sỹ đã òa khóc, tấm ảnh anh bộ đội đó chính là liệt sỹ Lê Hữu Hạc. Tôi biết trên thế giới người ta cũng đã chụp được một số tấm ảnh của người đã khuất nhưng chỉ do vô tình hình ảnh của người âm lọt vào ống kính, còn việc chủ động gọi linh hồn người chết về chụp ảnh thì tôi chưa nghe và cũng chưa thấy bao giờ, dù rất tin chị nhưng người làm khoa học không cho phép tôi chỉ nghe thông tin mà không trực tiếp thực hành công việc đó. Tôi nghĩ ngay tới gia đình anh Mạnh vì liệt sỹ Lương Xuân Tách cũng không có ảnh. Sau khi nghe tôi có ý kiến, gia đình anh Mạnh nhất trí liên lạc với anh Quân, người có khả năng gọi được hồn người chết về hiện hình để thân nhân chụp lấy hình ảnh người đã khuất.

Chiều hôm đó anh Quân đến. Đó là người đàn ông nhỏ nhắn nước da đen, khuôn mặt hiền lành, anh ngồi đối diện với tôi mắt nhìn chăm chăm vào một khoảng trống rồi nói với anh Mạnh.

- Bố anh đang ở đây!

Anh Quân nhắc anh Mạnh dẫn lên bàn thờ và anh quay sang bên tôi.

- Chị lên đi, bố chị bảo con gái cùng lên.

Tôi không nói gì, hơi bất ngờ không hiểu anh Quân tiếp xúc được với liệt sỹ nên nói thế hay anh ta tưởng tôi là con gái của liệt sỹ.

Anh Mạnh đi trước, anh Quân theo sau, tôi đi sau cùng nhưng khi lên gần tới nơi thờ tôi bỗng thấy liệt sỹ xuất hiện phía trước anh Mạnh.

Sau khi khấn lâu lâu một bài khấn dài, giọng khấn rất giống các thầy cúng, anh Quân nhắc tôi:

- Tí nữa bố chị về chỉ cho mình chị chụp hình bố chị thôi đây!

Nói rồi anh ta móc chiếc điện thoại đeo bên hông rồi hươ lên hươ xuống và bất ngờ hình ảnh một người đàn ông hiện ra rất rõ.

- Bố về rồi này chụp lại nhanh lên... nhanh lên...

Tôi và anh Mạnh cuống cả kê. Anh Mạnh đưa máy điện thoại lên chụp, rồi anh giục tôi, vì quá bất ngờ lên tôi ớ ra, rồi tôi cũng lật bật đưa điện thoại di động của mình lên chụp, tất cả xảy ra chưa đầy mười giây, hình liệt sỹ hiện lên trên điện thoại của anh Quân biến mất.

Anh Mạnh nhăn nhó xuyết xoa vì tôi chụp lại không được rõ như khi ba chúng tôi nhìn thấy. Anh Quân nói có thể gọi liệt sỹ lên chụp tiếp ở ngoài mộ. Vậy là chúng tôi cùng nhau đi ra nghĩa trang liệt sỹ, trên đường đi tôi đã hỏi anh Quân rất nhiều chuyện liên quan tới tâm linh và khả năng của anh. Thình thoảng anh lại nhắc tôi nhớ chụp ảnh cho liệt sỹ vì liệt sỹ đã dặn anh là chỉ cho mình tôi chụp được hình liệt sỹ thôi. Tôi ậm ừ cho qua chuyện nhưng không làm theo lời anh dặn mà nhắc anh Mạnh nhờ thêm mấy "tay" chụp ảnh nữa cho chuẩn, còn tôi bỏ điện thoại mượn máy ảnh để chụp.

Tới nghĩa trang lên ki đài thấp hương xin phép rồi quay về phần mộ anh Quân tiếp tục lặp lại động tác lúc trước nhưng thời gian cứ lặng lẽ trôi đến sốt ruột mà không thấy hình ảnh liệt sỹ hiện lên, tôi càng thêm nôn nóng khoảng thời gian trôi đi khá lâu anh Quân khấn lên khấn xuống mãi vẫn chưa thấy gì, anh nhắc

tôi và anh Mạnh gọi bố, thế là anh Mạnh gọi.

Còn tôi chưa kịp thì bất ngờ liệt sĩ lại hiện hình lên chiếc điện thoại của anh Quân đặt trên mộ. Ai cầm máy ảnh trong tay đều liên tục bấm máy, hình ảnh liệt sĩ hiện lên rất rõ, khoảng một phút lại biến mất, màn hình điện thoại lại trở lại một màu tối đen. Dù là chứng kiến lần thứ hai mà tôi vừa thảng thốt vừa vui mừng, mọi người đều kiểm tra máy ảnh của mình. Kỳ lạ thay, tất cả những chiếc máy ảnh kỹ thuật số đều không để lại dấu tích của một file ảnh nào. Hi vọng vào chiếc máy cơ do một chú tên là Hải chụp sẽ lấy được ảnh đẹp nên mọi người tích tọc mang máy ảnh ra thợ để rửa, nhưng đoạn phim trong máy ảnh đều bị cháy, không có một bức hình nào hiện lên. Riêng chiếc máy ảnh của tôi chụp lưu được 4 file ảnh. Song do sử dụng không quen và có ánh đèn flash nên bốn tấm ảnh liệt sĩ đều bị lóa.

Tôi tin vào khả năng của anh Quân, ngoài ra còn rất khâm phục vì trên thế giới đã có một số người chụp được ảnh của người đã khuất hiện hình bằng cách nào đó mà người chụp không hề nhìn thấy, họ vẫn thường gọi là chụp được “ma” hoặc chụp được “ảnh ma” nhưng chỉ là do vô tình hình ảnh của người âm lọt vào ống kính, người ta chỉ phát hiện được sau khi rửa ảnh. Còn trường hợp của anh Quân thì hoàn toàn khác, anh chủ động mời được linh hồn người quá cố về hiện hình lên màn hình điện thoại di động để người thân có thể chụp lại được hình ảnh.

Phải kết luận rằng đã có những trường hợp vô tình phớt nháy chụp được ảnh người đã chết, còn trường hợp đặc biệt này là Việt nam có người gọi được hồn ma lên cho gia đình chụp ảnh.

Tôi đã nhìn thấy liệt sĩ bằng chính con mắt của mình rất nhiều lần, nhưng bây giờ nhìn vào tấm ảnh chỉ giống người tôi nhìn thấy khoảng 70 % nhưng đôi mắt và bộ lông mày với cái miệng của liệt sĩ thì không thể lẫn đi đâu được. Điều này tôi thấy cũng dễ hiểu vì chính tôi khi chụp trong ảnh nhìn cũng khác ở ngoài đời, nhưng những nét cơ bản thì không thể khác được. Tôi nhắc gia đình phải mang tấm hình tôi chụp được về quê, hai bên nội ngoại và những người biết liệt sĩ xem họ xác nhận người trong ảnh có đúng là liệt sĩ Lương Xuân Tách hay không?

Tại nghĩa trang chúng tôi chụp ảnh liệt sĩ Tách này cũng có một ngôi mộ giả của anh Hạc nên khi chụp ảnh bác Tách xong chị Oanh nhờ anh Quân sang bên đó mời anh Hạc lên chụp và chị Oanh cũng chụp được ảnh anh Hạc bằng điện thoại di động, tiếc rằng sau đó tấm hình chụp anh Hạc ở nghĩa trang Quảng Ninh nó bị biến mất không lưu lại được. Lúc đi cùng anh Quân, tôi hỏi anh có tìm được mộ thất lạc, anh bảo anh không phải là nhà ngoại cảm mà anh chỉ là “nhà công chứng”. Thấy anh nói chuyện hài hước tôi phì cười. Chia tay anh Quân, tôi thầm hứa sẽ hẹn anh một ngày nào đó tôi sẽ đi theo anh Quân nhiều buổi như thế này, có như vậy tôi mới có thể tìm hiểu và nghiên cứu kỹ hơn về khả năng của anh.

Tình nghĩa Âm Dương

Tối hôm ấy xong việc tôi xin phép gia đình về ngay. Gia đình anh Mạnh tặng tôi một chiếc ti vi tôi nhất định không nhận. Anh bảo thấy cái ti vi ở văn phòng bé quá nên anh chị tặng tôi mang về văn phòng cho mọi người cùng xem cái màn hình to thì tốt hơn. Hai anh em cứ đưa đi đẩy lại rồi anh Mạnh khóc nói bố đã nhận tôi làm con gái rồi.

Trên đường về xe càng chạy cách xa Quảng Ninh bao nhiêu thì lòng tôi càng thêm trống vắng bấy nhiêu. Tôi băng khuông nhớ lại những ngày bận rộn đã qua, tình cảm cha con của anh Mạnh cứ thấm sâu vào tâm khảm tôi, những chuyện tâm linh, những nhà ngoại cảm, những điều huyền bí... Tất cả đều có thể đến với con người .

Tôi về nhà được khoảng 3 ngày, anh Mạnh gọi điện thông báo anh đang ở quê. Người thân của liệt sĩ đã òa khóc nức nở khi nhìn thấy tấm hình và gia đình anh Mạnh quyết định dùng tấm hình đầu tiên tôi chụp làm ảnh thờ liệt sĩ. Còn tôi từ lúc về nhà tôi phải làm việc liên tục vì thời gian tôi đi vắng công việc ứn lại. Chuyện giữa tôi và liệt sĩ tôi cũng chưa sắp xếp được thời gian nói chuyện với gia đình thế nào cho hợp lí. Tôi có thói quen không kể chuyện công việc của tôi với người thân vì tôi rất ít thời gian rảnh dỗi. Hơn nữa trong gia đình mỗi người, mỗi lứa tuổi có nhận thức, hiểu biết khác nhau. Gia đình tôi có trẻ nhỏ tôi không muốn con trẻ biết đến những chuyện quá xa vời mà chúng chưa đến tuổi phải biết. Tuy nhiên tôi vẫn đang loay hoay không biết vào đề chuyện này ra sao cho thuận...

Chiều chủ nhật, tôi nhắc chồng tôi ra văn phòng để lắp cho tôi chiếc ti vi gia đình liệt sĩ tặng. Cả nhà háo hức cũng ra văn phòng hết để xem ti vi màn hình mỏng hình ảnh nó như thế nào.

Khi chồng tôi đang loay hoay tháo thùng ti vi thì tôi nhìn thấy liệt sĩ đứng ngay bên cạnh Anh Hải. Bé Lâm Như mới 9 tháng tuổi đang nằm trên tay mẹ Anh Hải bế. Bỗng nhiên Lâm Như khóc văng lên, nó

giấy dựa tụt khỏi tay mẹ nó lao sang ôm chặt lấy chồng tôi khóc thét lệt.

Lúc này người Anh Hải tím tái, nó run lẩy bẩy từng cơn rồi nó òa lên khóc. Tôi hoảng quá ào ra chỗ nó, nó vồ lấy tôi và cứ thế nó gào thét lên khóc một cách bất thường. Tôi biết là liệt sĩ đã nhập vào người nó lên cuống quýt đồ dành, mặc cho tôi nói gì thì nói nó gào khóc ôm chặt lấy tôi. Tại tôi bị văng lộn hết óc bởi tiếng gào khóc quá độ của nó. Lo con bé là gái đẻ mà khóc thế này nó bị làm sao thì chết, lại tưởng liệt sĩ không vừa ý cái ti vi lên tôi khóc theo:

- Ôi trời ơi, bố liệt sĩ ơi, bố đừng làm con sợ nữa con không dám nhận cái ti vi này. Con sẽ đóng lại ngay trả anh Mạnh. Bố ơi, con của con bị bố nhập vào người thế này thì nó chết mất bố ơi... Có gì không vừa lòng bố nhập vào con... Con của con chết mất bố ơi... Con xin bố con lấy bố... Con không phải điều gì bố tha thứ cho con...

Mặc cho tôi kêu xin, Anh Hải vẫn cứ gào lên thảm thiết. Tôi xin trả ti vi, tôi xin tha thứ, tôi xin bỏ qua lỗi lầm khi tiếp xúc với liệt sĩ, tôi đã sai điều gì thì tôi xin cắn cò cắn rom... thôi thì tất cả mọi điều tôi đều van... đều lay...

Bé Lâm Như vừa bám chặt lấy chồng tôi, vừa khóc thét lệt từng cơn. Nó tè dầm hết ra áo ông nó. Chồng tôi vừa dỗ cháu vừa lo lắng hết nỗi, tôi bảo anh lấy cho chiếc điện thoại tìm mãi mới thấy số anh Mạnh gọi cho anh và dí vào tai Anh Hải.

- Bố! bố ơi, anh Mạnh gọi cho bố này, con trai của bố này bố ơi...

Mặc cho tôi dỗ dành chiếc điện thoại áp bên tai Anh Hải vẫn gào thét, tiếng gào khóc, đau đớn, ai oán khiến tôi rối như tơ vò không còn biết ra làm sao nữa, chồng tôi tới gần dỗ theo:

- Bố ơi, anh Mạnh gọi bố này...

(sau này chồng tôi kể chẳng biết đầu của tai nheo ra sao, thấy cảnh này hoảng quá đành liêu gọi con mình làm bố, anh nói theo tôi vậy)

Nghe chồng tôi nói, Anh Hải gạt điện thoại ra vừa khóc vừa nói:

- Con rể của bố ơi, bố đau lòng lắm...

Rồi ôm chặt lấy tôi gào khóc to hơn, trong tiếng gào tôi nghe được từng câu nói đứt quãng:

- Con gái... ơi! Con... gái ơi... bố đau đớn... đời bố lắm... con có hiểu lòng bố không con ơi... con ơi, bố đau đớn... quá... các con ơi....

Rồi lại gào... lại khóc, tôi dí máy điện thoại vào tai năn nỉ:

- Bố ơi, con thương bố... chúng con biết, chúng con hiểu bố, bố ơi, anh Mạnh gọi bố này bố ơi...

Chợt dừng tiếng khóc “ bố” gào lên:

- Các con ơi, bố đau đớn lắm, con có hiểu cho lòng bố không...mấy chục năm bố giữ chặt trong lòng...ôi đau đớn quá...

Tôi không hiểu đầu bên kia anh Mạnh đã nói những gì nhưng chỉ nghe bên này bố gào lên lần tiếng khóc:

- Ô cái thằng này, mày gặp bố mày..., không hề hỏi han bố có khỏe không? Bố sống như thế nào? Chỉ có bố phụ hộ độ trì cho con thế là như thế nào hả cái thằng này..., Ôi bố thương con lắm, bố chỉ có mỗi mình con côi cút trên đời này thôi, con trai của bố...con dâu của bố...các cháu của bố...bố thương các con...

Vừa gào vừa khóc rồi bố hất điện thoại ra. Gục đầu vào vai tôi nằm im. Tôi gọi chồng châm thuốc, bố rít mạnh mấy hơi qua vai tôi, rồi ngồi thẳng người lại lúc này không khóc nữa bố ngồi hút thuốc, bắt đầu nói chuyện, vừa hút thuốc vừa nói, giọng cứ oang oang như lệnh vỡ.... Từ cái giọng nói...đến cung cách ngồi, cử chỉ hành động đều là của người đàn ông, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

- Hôm con gái bố từ Quảng Ninh về bố cũng theo về luôn. Bố chờ con gái nói chuyện với con rể bố, các cháu của bố về bố mà con gái chẳng nói gì cả. Bố tủi thân quá, vậy mà con gái bố lại hứa với trai của bố, dâu của bố là về sẽ nói chuyện với rể bố chứ lại...

Rồi quay về phía chồng tôi bố nói tiếp:

- Con rể của bố, con có biết không mấy hôm trước vợ con với anh con sang Lào đón bố. Trên đường đi, anh em nó nói chuyện với nhau bố ngồi bố nghe hết, thương chúng nó quá, đứa nào cũng khổ. Anh con có bố thì bố hi sinh sớm nên anh con côi cút lắm các con ơi, tuổi thơ của anh con khổ cực lắm đẩy các con ả... Còn vợ con có bố để sống đây mà chẳng nhìn nom đến phút nào, cứ như thể không có mặt con mình trên đời, người gì mà vô tình bạc nghĩa đến vậy, nên bố thương con trai, con gái bố. Đời bố bị người ta phụ bạc, đã vậy lúc bố ra đi người ta cũng quên luôn cả hòn máu đào của bố..., Bố thương anh con lắm. Các con của bố, tội nghiệp các con quá, bố thương, bố xót lắm...

Và rồi bố quay sang phía bé Lâm Như đã ngủ, bố sờ nắn tay con nhỏ, bố bảo:

- Cháu ngoại của cụ, nó nhìn thấy cụ nên nó lạ quá, nó sợ nó khóc đấy, chứ cụ về cụ có làm gì đâu mà con sợ thế con...khô thân nó, cụ về thăm mà nó hết hồn hết vía vì cụ nó đây...

Rồi bố cười nhẹ:

- Ôn trời giờ đây bố có con trai, con gái, con dâu con rể, có cháu nội, cháu ngoại, có cả chất ngoại nữa. Bố sung sướng, hạnh phúc lắm, các con của bố ơi, giai của bố, dâu của bố, gái của bố, rể của bố, các cháu của bố...

Tôi chen ngang:

- Thừa bố con lạy bố, xin bố nhập vào con, cháu Anh Hải nó mới sinh con bố về thế con sợ lắm bố ạ...

Bố xoa đầu tôi bảo:

- Bố hợp nó, thôi bố đi đây bảo anh chị con từ nay đến tết lên đây cho bố gặp nhé. Bố cảm ơn con, nhất là con rể bố.

Thấy bố đã vui tôi thật lòng thưa:

- Thừa bố, con có sai gì con xin bố tha thứ, bố về bố khóc hết hơi thế này, lần sau bố lại về con sợ lắm.

- Thông cảm cho bố, chỉ một lần này thôi bố dồn nén trong tâm mấy chục năm rồi, bố không có ai có thể hiểu để bố chia sẻ nỗi khổ day dứt trong tâm này. Nay bố nói được với con gái bố, bố thấy nhẹ nhõm đi nhiều rồi, bố sẽ cố gắng không nghĩ đến chuyện buồn đó nữa, lần sau về bố sẽ vui. Bố không chấp gì con vì khi đó con chưa biết, chưa hiểu, còn bây giờ con đã biết mà còn hành động như thế là không được. Hai con nghe bố dạy, từ nay bố về nhà ở với các con, chứ bố không ở nhà anh chị con đâu, bố hợp với con gái bố, cho nên từ nay trở đi phải thờ bố đấy nhé, bố hợp với gái bố, bố ở với gái bố...

Nói đến đây Anh Hải đổ vật ra. Chân, tay, người ngợp nó lạnh ngắt, môi tím tái, tôi đặt Anh Hải nằm đắp chăn cho nó rồi lay nó tỉnh lại...Cả nhà tôi được một mẻ hồn bay... phách lạc.... Lúc này tôi mới bình tâm lại. Đúng là sợ quá, sợ hết cả hồn lẫn vía, cái tai trái của tôi nhức buốt vì Hải khóc hét vào bên đó.

Tôi ngồi thở dốc như con hết hơi nghĩ lại mà hãi mà kinh, cũng may tôi đã trải qua nhiều năm tháng làm việc. Tôi đã chứng kiến rất nhiều những hiện tượng tương tự như thế này, chứ nếu như tôi và người thân của tôi chứng kiến lần đầu thì có lẽ sợ quá mà phát loạn lên mất, không thì cũng vỡ tim mà chết.

Còn Hải lần đầu tiên bị hồn nhập. Ngày hôm sau con bé nằm lì bì như người bệnh nặng, nhiều ngày sau đó nó cứ như người mất hồn, tôi lên trạm y tế xã nhờ người khám và tiếp đạm, nước cho nó.

Thế là sau chuyện xảy ra, cả nhà tôi chẳng ai bảo ai, tôi cũng khỏi phải tìm cách nói chuyện với gia đình. Cả nhà tôi vui hẳn lên vì từ nay gia đình tôi có thêm một ông ngoại nữa. Các con tôi luôn mồm nói chuyện về “ông ngoại liệt sĩ nhà mình” vì bây giờ tôi có tới ba người bố, nên gia đình tôi quyết định đặt danh như sau cho dễ hiểu. Người bố sinh ra tôi nhưng không một ngày nuôi nấng gọi là ông ngoại sinh. Người bố cả một đời nuôi dưỡng tôi gọi là ông ngoại nuôi và gia đình tôi tự hào có thêm một ông ngoại liệt sĩ.

Nguồn sống bất tận

Sau lần đó mỗi lần tôi gặp được bố, tôi thấy bố tôi vui lắm. Bố dạy bảo, trò chuyện, căn dặn tôi rất đủ điều. Tôi sung sướng và hạnh phúc lần tự hào được làm con gái bố. Mỗi bước tôi đi dù khó khăn đến đâu bố cũng bên tôi động viên kịp thời. Bố kể cho tôi nghe về cuộc đời của bố.

Chuyện rằng: Thời gian trôi đi từ nửa thế kỉ trước, câu chuyện này chỉ còn những người già họa chăng mới nhớ. Ở một làng quê thuộc tỉnh Thái Bình có hai gia đình rất thân nhau. Họ thân nhau tới mức củ khoai bẻ nửa, đầu thóc chia hai. Và một ngày cả hai bà vợ đều mang thai. Họ hẹn với nhau rằng nếu cả hai cùng sinh trai hoặc gái thì khi hai đứa bé sinh ra sẽ làm lễ cho chúng kết nghĩa làm chị làm em như anh em một nhà. Còn nếu như hai bà, người sinh con trai kẻ sinh con gái thì họ sẽ làm lễ gả con cho nhau ngay sau khi cả hai đứa trẻ ra đời.

Đến ngày khai hoa, hai đứa trẻ một trai mộ gái ra đời trong sự vui mừng khôn xiết của hai họ, giao ước được thực hiện.

Ngày qua tháng lại, hai trẻ lớn lên và trở thành đôi trai tài gái sắc. Họ yêu nhau giống như ông tơ bà nguyệt sắp đặt xe duyên cho họ từ kiếp nào. Nhưng thương thay cho mối tình mặn nồng tưởng không gì có thể chia cắt được lại bị vướng vào chuyện vắn thường xảy ra trong cuộc đời này. Gia đình người con trai vướng vào chuyện mang ơn một gia đình khác. Người con trai buộc phải lựa chọn giữa “bên tình bên nghĩa bên nào nặng hơn”?

Người con trai phải lấy một người con gái không yêu để trả món nợ đời của gia đình. Vậy là mối giao

ước keo sơn đành để lại. Gia đình nhà cô gái càng thêm thương cho gia đình người bạn, xót xa cảnh hai con trẻ phải đôi đường đôi ngã.

Người con gái sống âm thầm, lặng lẽ vắng hẳn tiếng cười tiếng nói. Mỗi lần nhìn thấy bóng dáng người yêu lại thẳng thốt nhớ lại mối tình xưa.

Người con trai dù đã lấy vợ song chàng chẳng thể nào quên nỗi người con gái mình yêu.

Chuyện từ ngàn xưa ở trên đời cho tới tận bây giờ có mấy ai sống hạnh phúc bên người mình không yêu, người con trai cũng không là ngoại lệ.

Sau đám cưới chẳng được bao ngày, đôi vợ chồng trẻ cơm chẳng lành canh không ngọt, ông chẳng bà chuộc bắt đầu ruồng rẫy lẫn nhau.

Người vợ cấp nón về nhà để trong lúc bụng đang mang thai đứa con đầu lòng. Sinh con xong, người vợ mang trả cháu cho gia đình bên nội. Rồi cả đôi vợ chồng ấy thoát li khỏi quê hương theo một cách riêng. Chuyện vợ chồng đứt ngang đường, người con trai càng nhớ tới mối tình đầu nồng thắm, nghĩ tới người yêu bao nhiêu thì chàng trai càng thương đứa con của mình bấy nhiêu.

Một lần về thăm quê, lấy hết can đảm của người đi xa về, trái tim người con trai vẫn thổn thức tiếng gọi tha thiết của tình yêu. Người con trai dẫn con đến gặp người yêu, tuy nhiên chuyện cũ qua rồi dù có đau đớn bao nhiêu thì cả hai cũng chẳng dám nhắc tới, dù cho bên ngoài vẫn nói nói, cười cười nhưng trong sâu thẳm con tim cả hai đều đau như thắt chẳng thể vỡ òa tiếng yêu thương.

Dần lòng gửi lại những yêu thương, thổn thức chia tay người con gái, người con trai chỉ dám dặn một câu ý tứ xa vời:

- Thôi, hay cậu đừng đi lấy chồng nữa, ở nhà nuôi con giúp tớ.

Tay trong tay, người con gái lặng im mắt ngấn lệ sâu.

- Chờ anh về... chờ anh về...

Người con trai lí nhí trong họng mấy lời hẹn ước.

Chỉ bấy nhiêu thôi lời người yêu nói, cô gái như hiểu được tất cả nỗi giằng xé trong lòng của người yêu mình, chẳng biết nói làm sao? Biết hẹn ước thế nào cho đúng nghĩa?

Bây giờ người con trai còn đi chiến đấu, biết hẹn ngày nào về...

Bước trong hàng quân, lòng người nơi chiến trận mong đất nước hòa bình, quê hương sạch bóng quân thù. Người con trai trở về trong vòng tình yêu của người con gái. Người con trai sẽ bù đắp cho người con gái tất cả. Họ và con sẽ sống một cuộc đời viên mãn. Các thành viên trong gia đình phải nhất mực yêu thương nhau, những đứa con sau của họ phải hết lòng yêu thương anh trai chúng nó, bởi chúng đều cùng một bố sinh ra, nhưng anh chúng nó thiệt thòi lớn lắm, không có tình yêu thương của mẹ lại thiếu vắng cha, những thứ đó không gì bù đắp được ngoài tình yêu thương to lớn của tổ ấm gia đình.

Niềm khát khao nhỏ nhoi nhưng cháy bỏng của người con trai không thành hiện thực. Như bao chàng trai Việt Nam khác người con trai đã ngã xuống nơi chiến trận. Người con trai hi sinh cho ngày mai, cho nền độc lập tự do và khi ấy người con trai còn mang theo cả nỗi niềm của mình sang thế giới bên kia...

Còn người con gái đẹp người đẹp nét ấy thể với lòng quyết chờ ngày tái hợp lên duyên với người con trai. Lời dặn, cô gái vẫn nhớ như in nhưng không thể mang con người yêu về nuôi được vì cô chẳng phải vợ cũng chẳng phải họ hàng. Cô gái chỉ biết âm thầm chăm con của người yêu bằng cả tấm lòng của người mẹ.

Năm này qua năm khác cô gái mong bóng nhận trở về.

Nhưng rồi một ngày, cô gái là một trong những người chính thức dự lễ truy điệu chàng trai mình yêu ở ủy ban xã, đất dưới chân cô như sụp đổ... Cô tôn thờ mối tình trong trắng....

Nghe truyện mà tái tim tôi như vỡ ra, tan nát. Tôi mất hết cảm giác của con người thực tại, đau khổ trào dâng trong lòng, thương xót không vô cớ... tôi đã ngồi khóc như mưa như gió, tôi xót xa...

Người ta thường có câu “chết là hết”. Nhưng không, người ta đã quá nhầm. Chết chưa phải là hết, chết chỉ là sự chấm dứt một cuộc đời hiện tại để tiếp tục sống một cuộc đời khác.

Tôi đã hiểu hơn những gì bố tôi muốn nói với tôi, và tôi càng thấm thía một điều trên đời này, mỗi con người đều có một khoảng riêng tư sâu lắng. Không phải gặp ai cũng nói ra chuyện của mình, cái gì cũng có thể chia sẻ, bố tôi cũng vậy. Tôi hiểu giờ đây bố đã gửi gắm tình cảm yêu thương nhất mực dành cho tôi người con gái nuôi của bố.

Tôi nhớ lại lần thứ hai bố về nhập vào Hải đó là vào một ngày giáp tết nguyên đán. Vợ chồng anh Mạnh lên văn phòng chia tay gia đình tôi trước khi chúng tôi về quê ăn tết. Bố đã về nhập vào Anh Hải như lời

dẫn lần trước, nhưng hôm đó bố không khóc. Bố ngồi nói chuyện với chúng tôi, những đứa con trai, con gái, con dâu, con rể của bố, bố căn dặn chúng tôi sống với nhau cho cho có tình có nghĩa.

Bố nói rằng:

- Các con hãy hiểu rằng bố đang tồn tại, đừng bao giờ nghĩ bố đã chết. Bố vẫn còn sống trong trái tim các con từng giờ từng phút, thân xác của bố tuy không còn nhưng linh hồn bố luôn gần gũi các con. Bố nói thế này cho các con của bố hiểu ý bố dạy. Ví như bố đã hi sinh cách đây mấy chục năm nhưng trong lòng con Mạnh chưa khi nào quên bố, còn bố dù không còn thân xác như các con nhưng ở nơi đây bố vẫn đau đáu nghĩ về con, bố trông con trưởng thành từng ngày... như vậy bố không phải là người đã chết. Tuy không nhìn thấy bố nhưng trong thâm tâm các con lúc nào cũng thấy sự hiện diện của bố như vậy chứng tỏ rằng bố vẫn đang còn tồn tại cùng người thân. Chỉ có những người còn đang sống mà họ không cần biết đến cha mẹ ông bà của họ là ai, người thân ruột thịt của họ con cháu họ là ai, ở đâu, họ chỉ sống cho riêng họ, họ cố tình quên đi cái cái đạo lí con người, cái tâm của họ bị mất đi, họ không hiểu thế nào là sống cho có đạo làm người, đạo gia tiên. Họ sẵn sàng bỏ đi tất cả để theo đuổi mục đích riêng phục vụ cho chính họ, họ chà đạp lên cả luân thường đạo lí, không biết yêu thương đồng loại, không coi đồng loại như máu mủ ruột thịt của mình, những người như thế mới thật sự đã chết, họ đã chết trong lòng người thân và trong xã hội nơi họ đang tồn tại... Khi nghe bố nói các con sẽ hiểu hơn có quan niệm mới hơn về chữ “sống” và “chết” của con người. Khái niệm về sự sống chết sẽ được hiểu rộng hơn... Bố cảm ơn các con đã giành cho bố hạnh phúc này. Hôm nay bố gọi con giai bố, con dâu bố lên đây là để gia đình ta đoàn viên, các con trai, gái, dâu, rể của bố hãy nhớ mốc ngày hôm nay, để rồi mỗi ngày qua đi...ta đã sống tốt rồi thì ta sẽ sống cho tốt hơn nữa...sống sao cho “tốt đời đẹp đạo” Con người sống phải lấy chữ lương tâm đạo đức làm đầu các con ạ...

Và rồi bố nhận xét điểm ưu, nhược của mỗi đứa con của bố, cần phải thay đổi thế nào cho con người toàn diện hơn.

Bố bảo lẽ ra những điều này các con đã được bố mẹ dạy từ khi nhỏ nhưng nay vì chúng tôi những đứa con của bố lớn đến bằng này tuổi mà vẫn chịu một nỗi thiệt thòi không lấy gì bù đắp được. Chúng tôi chưa được nghe một lời dạy bảo nào từ bố, thì lần này âu cũng là một kỉ niệm đáng ghi nhớ trong cuộc đời của mỗi chúng tôi, và đây cũng là niềm an ủi, một hạnh phúc nho nhỏ theo lẽ thường của người làm cha làm mẹ.

Chúng tôi, những người con của bố đã khóc trong hạnh phúc thiêng liêng mà tôi biết không phải bất cứ ai cũng có hạnh phúc này.

Rất nhiều ngày sau này tôi vẫn nhớ những điều dạy bảo của bố, qua bố tôi hiểu hơn về thế giới tôi đang tiếp cận trong đó có những người ruột thịt của tôi. Trước đây tôi tự hào về mình lắm, tôi tự cho mình là người đặc biệt, là kì tài, và hiểu biết về thế giới tâm linh hơn hẳn những người khác, nhưng giờ đây tôi mới hiểu thêm rằng người ta nói con người luôn luôn vướng phải cái chữ “tôi” quả là không sai chút nào. Nhớ lại cả một quá trình gặp bố đúng là bố đã dẫn dắt tôi hiểu nhiều về cuộc đời của bố, tôi sẽ hiểu về những con người nơi ấy nhiều hơn và đây cũng là những bài học cho tôi cố gắng tự hoàn thiện mình. Khi trước chính tôi không hiểu gì về cuộc đời bố để mà chia sẻ, để mà thông cảm để mà yêu thương, đã thế tôi chụp mũ đánh giá bố tôi là người ích kỉ, không biết thông cảm cho người vợ trẻ của bố.

Hoặc cả những điều bố nhắc nhở dặn dò khi bố trở về có cờ dong trống rước thì tôi lại cho rằng bố nói vậy mà bố chẳng hiểu gì, nhưng thực ra tôi mới là người không hiểu gì cả, tôi bảo thủ chỉ cố tình hiểu theo cái lí của mình mà không chịu lắng nghe người khác nói.

Bố nhận tôi làm con là vì bố quá thương tôi và bố cũng muốn bù đắp cho anh tôi. Bố nhận tôi làm con gái bố là để cho chúng tôi những người đang sống. Nhớ hôm bố về gặp các con, anh Mạnh hỏi bố.

- Bố ơi! Bố cứ nói thật với con đi, thế bao nhiêu năm ở bên Lào bố có “đi” nào sinh cho con một đứa em không hả bố.

Nghe anh nói bố nghiêm mặt quát:

- Con nghĩ thế nào về bố mà hỏi bố câu ấy? Phẩm chất đạo đức của người lính cụ Hồ là phải như thế nào? Con nghĩ gì mà hỏi bố thế, các con coi thường bố đây phải không?”

Thấy bố quát tôi sợ xin lỗi thay anh rồi thắc mắc:

- Dạ thưa bố con có nói sai bố tha thứ cho con gái bố, thế sao trước khi đi tìm mộ bố chúng con mời bố về bố lại bảo bố đi bắn chơi bị phi nó bắn chết có phải không ạ?

Bố cười bảo tôi:

- Con gái nghe bố dạy, con làm việc này là việc tâm việc đức khi tiếp xúc với người âm, con phải biết

lắng nghe người ta nói, khi người ta nói cái gì không biết phải tìm hiểu rồi hãy nói không nên nói bừa nói ẩu, bố rất không vừa lòng với con, khi con hỏi trường hợp bố hi sinh, bố đã nói bố hi sinh ở Cánh đồng Chum rồi con còn cãi bố, tức quá thì bố nói như vậy. Bố hi sinh trong trường hợp đang chiến đấu bố bị thương rất nặng ở đùi và bụng bên phải máu ra nhiều nên hi sinh.

Tôi tò mò hỏi:

- Bố ơi, con rất muốn biết, trước lúc chết bố có biết mình sẽ chết không ạ, lúc đó bố có nghĩ gì không hả bố.

Dừng một lúc bố rầu rầu nói:

- Bố bị thương nặng lắm. Trước lúc chết bố vẫn tỉnh táo. Bố nghĩ về cuộc chiến tranh này và tin vào ngày chiến thắng...rồi bố nghĩ về quê hương, bố nghĩ về con trai bố, bố thương anh của con thất ruột..., rồi bố... ngộp ngộp bố... chết...

Nghe bố nói, hòng tôi nghẹt đắng không thể nào hỏi thêm bố được câu nào, tôi hình dung ra cảnh đó mà trong lòng cồn cào xót xa.

Tôi hiểu tại sao bố lại thương lại xót anh Mạnh đến như thế. Cái lần tôi gặp mẹ anh Mạnh. Khi nói chuyện, tôi thấy bà xưng mợ với vợ chồng anh Mạnh nhưng người em cùng mẹ của anh Mạnh thì bà lại xưng bằng mẹ. Tôi hỏi anh Mạnh, anh bảo, anh cũng chẳng biết từ hồi bé tí mẹ đã dạy anh gọi mẹ là mợ mỗi khi anh tìm đến thăm bà, và cái từ mợ ấy anh cũng chỉ được gọi năm thì mười họa chứ có được gặp bà đâu mà gọi.

Ôi trời ơi! Tôi chẳng biết nói thế nào chỉ biết nhớ như in câu chuyện bố kể "... Những đứa con sau của chàng và nàng phải hết lòng yêu thương anh trai chúng nó, bởi chúng đều cùng một bố sinh ra, nhưng anh chúng nó thiệt thòi lớn lắm, không có tình yêu thương của mẹ lại thiếu vắng cha, những thứ đó không gì bù đắp được ngoài tình yêu thương to lớn của tổ ấm gia đình...

Có lẽ bố giận mẹ anh Mạnh nhất là việc mẹ anh bỏ đứa con mà chính mình dứt ruột đẻ ra. Thương bố bao nhiêu thì tôi chỉ biết cố sống tốt hơn, cố hoàn thiện mình nhiều hơn để có thể bù đắp cho tất cả những gì mà khi xưa bố đã mất mát. Tôi hiểu bố đã rất cố gắng tiếp xúc với tôi bằng mọi cách, bằng cử chỉ hành động bằng lời nói, có nghĩa bằng tất cả tình yêu thương bố dành cho tôi là bố muốn truyền sang cho tôi sức mạnh của tình yêu thương bao la, và tôi cố gắng cảm nhận nó một cách chính xác nhất, tôi thật cố gắng hết mình để đón nhận tình cảm thiêng liêng, quý báu này của con người từ hai cõi giới.

Bố tôi thường bảo chuyện của bố tôi đã được biết, bố mong tôi hiểu, sự hiểu biết của tôi về bố phải được liên hệ rộng hơn trong cuộc đời này. Điều này thật quan trọng bằng công việc của tôi đang làm, nó đòi hỏi phải trải qua nhiều sự việc, hiện tượng và tôi biết còn nhiều gian nan vất vả đang nằm phía trước.

Bố tôi là người rất nóng nóng tính, nhưng bố tôi là người rất đổi thương yêu tôi. Bố bảo bố chỉ hợp nhất với mỗi con gái bố cho nên tôi mới được bố cho biết về cuộc đời bố nhiều hơn bất cứ ai.

Qua bố tôi tự tích lũy thêm được nhiều hiểu biết, việc nhận thức này như một sự thâm thấu trong tôi, bố vẫn thường dạy tôi rằng nếu như con người ta không chịu trải mình và trau dồi, để gạt bỏ bớt cái "Tôi" trong mỗi người thì khó lắm, điều bố mong muốn nhất là chính tôi phải hiểu rằng công việc của tôi còn rất dài. Tôi đã tiếp xúc với rất nhiều người âm, tôi đã được trải nghiệm trong thế giới nhiệm màu, qua đây sẽ là một sự minh chứng, chứng minh sự tồn tại của con người trong thế giới bên kia, sự nhận thức ấy chính là một sự khai sáng tâm linh của con người

Và bố nhấn mạnh với tôi rằng nếu như tôi không phải người am hiểu về bản chất của tâm linh thì rồi tất cả đều sẽ trở thành nửa vời..

Bố muốn tôi hiểu được điều bố nói.

Nghe bố dạy tôi giật mình, quả thật tôi chưa nghĩ đến điều này, việc bố nói tôi còn phải nghĩ xem nên bắt đầu từ những việc như thế nào? vấn đề này đòi hỏi tôi phải có nhiều trải nghiệm mới có thể hiểu để mà tự giải thích được phần nào.

Một đời trăm trở.

Tôi đã bắt tay vào viết từ rất lâu câu chuyện có thật này. Tôi viết từ thừa câu chuyện được khai sinh, từ những ngày đầu tiên tôi lọt vào khoảng trời đất của thế giới thứ hai. Cơ thể tôi phát tác ra khả năng nghe, nhìn về một thế giới khác đang tồn tại song hành với chúng ta và tôi đã tiếp xúc với biết bao nhiêu tầng lớp người của thế giới đó. Tôi đã tìm ra biết bao câu chuyện và cả những bí mật trong chính cuộc đời tôi và những người khác nữa. Cứ thế con đường khám phá tâm linh huyền bí cứ dẫn dắt tôi đi ngày một dài

thêm và tôi, từ những câu chuyện rất đỗi đời thường của con người cho đến những lần tìm mộ, những thông tin tôi nhận được về thân thể liệt sĩ. Từ những chuyến đi tìm mộ đã để lại cho trong tâm tôi rất nhiều câu chuyện cảm động về tình anh em, tình cha con, tình đồng đội. Điều này càng thôi thúc tôi làm việc hết mình và nghiên cứu về những lĩnh vực liên quan đến tìm mộ bằng phương pháp ngoại cảm của con người.

Cũng trong những lần sử dụng khả năng của mình trong việc tìm mộ, tôi cũng cố gắng tìm hiểu những luận cứ mang tính khoa học để phân nào lý giải những thắc mắc mà chính tôi cũng muốn tìm lời giải đáp. Những người có khả năng tiếp cận được với người đã khuất là rất ít, có thể như anh Khanh nói “ 99% là nhà ngoại cảm rơm” và khả năng ngoại cảm là khả năng hoàn toàn tự nhiên của con người, không ai có thể học hoặc được truyền nghề mà trở thành nhà ngoại cảm được.

Những lần tìm mộ nơi rừng sâu núi thẳm trong lòng đất lạnh, những phần xương cốt mục nát vụn tơi chỉ thành vệt trắng bột hình người nằm theo nhiều tư thế khác nhau. Từ những thông tin của liệt sĩ mà sau đó tìm ra được những hố chôn tập thể, bao nhiêu hài cốt chồng chất lên nhau, hoặc khi tìm thấy di vật bé tí ti của liệt sĩ phải tần mẩn mò tìm, nhưng chiếc răng viền vàng, răng giả, chiếc cúc áo, đôi dép liệt sĩ đi... những di vật nằm cùng hài cốt và cả những ngôi mộ trong rừng mà khi khai quật thì cả đoàn tá hỏa vì sau bốn mươi năm lòng trong lòng đất lạnh thân thể người liệt sĩ không hề tiêu, tất cả còn y nguyên. Và tôi cũng biết có rất nhiều trường hợp không thể tìm được hài cốt, chính điều này làm tôi phân vân nhất. Vậy thì có nhất thiết phải tìm bằng được hài cốt hay không? Người ta sẽ phải tìm như thế nào khi mà hài cốt không còn nữa? Chính vấn đề này mới gây nhiều bức xúc, tranh luận trong nhiều người, vấn đề này tôi cần phải được nghiên cứu thêm trước khi kết luận. Nhưng bằng trải nghiệm thực tế thì rõ ràng tôi phải hiểu con người khi sống gồm có hai phần đó là linh hồn và thân xác. Khi người ta chết linh hồn và thân xác tách rời nhau, cho dù hài cốt có trở về với cát bụi thì linh hồn vẫn còn tồn tại chính vì thế khi chúng ta đi tìm hài cốt phần linh hồn buộc phải tìm cách xuất hiện để hỗ trợ chúng ta tìm kiếm phần hài cốt.

Hoặc giả linh hồn cho chúng ta những thông tin để chúng ta nhận biết hài cốt có còn hay không? Nhưng tôi vẫn biết rất nhiều trường hợp vì quá thương quá tiếc người đã khuất cho nên khi có thông tin từ linh hồn hài cốt không còn người thân vẫn không chịu tin.

Tôi nghĩ điều quan trọng nhất trong cuộc đời này là con người ta không bao giờ lãng quên nhau. Là cái tình con người, là sự nối kết của hai cõi âm dương, là sự hiểu nhau, chắc người chết không bao giờ sợ bị mất hài cốt, bởi rằng những thứ đó sẽ dần trở về với cát bụi, người chết chỉ sợ người sống lãng quên họ. Tôi đã tiếp cận với bao nhiêu câu chuyện có thực của các linh hồn. Nhờ vào sự tiếp cận này người thân mới tìm lại được nhau, con người tồn tại ở hai cõi giới dạy bảo lẫn nhau, họ cùng nhau soi vào những cái gương của người đi trước để rồi lấy đó làm bài học cho người người đi sau sẽ tự hoàn thiện chính mình hơn nữa...

Vẫn biết rằng thế giới tâm linh là một thế giới có thật tồn tại song song với thế giới của chúng ta đang sống, nhưng nhận thức điều đó như thế nào mới là cả một vấn đề lớn cho chúng ta phải suy nghĩ. Tôi tự ý thức rằng khả năng ngoại cảm chỉ là sự ứng dụng, là sự tiếp cận với con người cả hai thế giới duy vật và duy linh của tôi, để từ đó tôi có thể vận dụng vào làm một số việc hữu ích cho cả hai thế giới này.

Tuy nhiên khả năng tiếp cận với thế giới bên kia của tôi không phải lúc nào cũng thực hiện được, và cũng không phải khi tôi là nhà ngoại cảm thì có nghĩa tôi là người cái gì tôi cũng biết cũng hiểu, nhất là cái hiểu biết ở thế giới bên kia, hoặc giả cái gì tôi cũng làm được, vì nhà ngoại cảm chỉ là một con người hoàn toàn bằng xương bằng thịt.

Sự trải nghiệm này cho tôi những kinh nghiệm rút ra từ chính trong công việc tôi đang làm, nó tích góp thêm những hiểu biết, những thật và những giả trong thế giới hư ảo này.

Tôi chắc một điều rằng tâm linh không phải là mục đích trong cuộc đời mỗi người, mà thông qua đó mỗi người tự cố gắng hoàn thiện mình theo từng cách riêng.

Phải chăng tâm linh là cả một kho tàng tri thức.

Mỗi cá nhân đều phải có nhận thức đúng đắn về lĩnh vực “tâm linh”

Bởi chữ Tâm là cái tâm của con người, cái suy nghĩ của con người, cái tính cách của con người, ý diễn đạt cái tâm là góc nhìn hiểu biết về một góc độ nào đó.

Và chữ Linh, là một cái nhìn về linh hồn, linh hồn thì theo thế giới vật chất người ta khẳng định không tồn tại.

Tôi đã và đang hàng ngày tiếp cận cùng những con người tồn tại thế giới bên kia. Tôi cần phải hiểu phải

biết nhiều hơn để chứng minh sự tồn tại của con người trong thế giới tâm linh, những con người đó họ cũng đang tồn tại và cũng sống phần nào như chúng ta mà chỉ có tôi hoặc một số người khác biết được họ qua những khả năng ngoại cảm của chính mình.

Có thể khả năng này của tôi kéo dài cả một đời của cá nhân tôi, cùng với nhiều đời, nhiều người có những phần nào về khả năng đặc dị như thế này.

Khả năng ngoại cảm của nhà ngoại cảm là chứng minh một sự thật có tồn tại một thế giới duy linh, quá trình chứng minh này không phải một lần mà phải nhiều lần, nhất định tâm linh phải được chứng minh cho dù nó có phải trải qua một quá trình dài đằng đẵng để được mọi người cảm thấy xác đáng và sự thật.

Đề rồi một thế giới vô hư được tỏ trong tâm mỗi người.

Tôi nhận thấy trách nhiệm dành cho tôi và các nhà ngoại cảm lớn lao lắm. Có thể tôi chưa tin vào những điều kỳ diệu một cách tuyệt đối, tôi luôn luôn đòi hỏi sự kiểm chứng có thể bằng cách này hay cách khác, song tôi tin thế giới tâm linh đã và đang diễn ra mọi lúc mọi nơi, ở những thời khắc bất chợt nào đó trong cuộc sống trần tục này.

Có thể tôi chưa hiểu về Chúa, về phật, và các đấng siêu nhiên cũng như những thiên thần hộ mệnh. Về người âm, về linh hồn...

Tôi chưa hiểu chính cả tôi, trong khi tôi vẫn đau đớn vì tình yêu thương con người với con người mất đi, và cả những người thân thiết của tôi ra đi mãi mãi không bao giờ gặp lại, tôi sợ sự chết chóc, tôi sợ cả sự đau thương, những tai nạn, cả những căn bệnh hiểm nghèo hoành hành con người... Nhưng tôi tin con người là một sinh vật mẫu nhiệm nhất và trực giác chúng ta có một sức mạnh vô địch.

Điều này được chứng minh qua cá nhân tôi và rất nhiều người khác nữa, qua rất nhiều câu chuyện có thật đang diễn ra hàng ngày.

Những người có khả năng thấu thị hoặc có giác quan thứ sáu để “nhận thức” được những đấng vô hình trong khoảng khắc...

Những tiếng nói vọng về từ cõi xa xăm, những hình ảnh, hoặc một hiện tượng nào đó xảy đến trong những giây phút thoáng qua trong đời mỗi người, Tôi luôn luôn tin tưởng và lắng nghe, tìm kiếm những điều kỳ diệu trong cuộc sống.

Những trải nghiệm kỳ bí nhưng rất thật này sẽ giúp tôi tin rằng cuộc sống này cuộc đời này là sức mạnh của tình yêu thương bao la.

Qua thực hành tâm linh tôi thấy mình là người hạnh phúc nhất thế gian, tôi đã được trải nghiệm với con người của hai thế giới, tôi hiểu được nhiều điều, và tôi hiểu ra rằng trong cuộc đời này người hạnh phúc nhất là người là biết cho và biết nhận, sự chia sẻ không phải chờ chờ đợi.

Sự cống hiến phải là cả cuộc đời. Sống cuộc đời này là để yêu thương và tha thứ. Sức mạnh của tình yêu thương sẽ xóa tan hận thù.

Trải nghiệm tâm linh giúp tôi nhìn nhận vào cuộc sống thực tế nhiều hơn, và từ cuộc sống của mỗi người quanh tôi để tôi đúc rút thêm ra kinh nghiệm trong cuộc sống của cuộc đời này.

Xã hội Việt nam hiện nay số đông đã nhận thức khá rõ vấn đề nhạy cảm, nhà ngoại cảm là những người sở hữu tự nhiên những cảm quan không bằng các giác quan bình thường, tìm mộ bằng ngoại cảm là một bộ môn khoa học, người tìm hiểu khai thác lĩnh vực này phải có nhận thức, hiểu biết đúng đắn, các nhà ngoại cảm giỏi là những người ngoài việc người đó có khả năng xuất chúng kì tài, họ còn phải là một người có học thức hiểu biết sâu rộng.

Tôi nghĩ rằng những hiện tượng ngoại cảm cũng là một nét văn hóa trong nền văn hóa tâm linh. Từ những trải nghiệm tâm linh đã cho tôi biết, không ai làm việc này một mình, ai ai cũng có những khả năng cảm nhận, có điều khả năng có nhiều hay ít của chúng ta phụ thuộc vào mỗi cá nhân, chúng ta sẽ ứng dụng được vào được trong cuộc sống thực tế của mỗi chúng ta.

Tôi biết rằng khả năng ngoại cảm của tôi chỉ là phương tiện cho tôi tự hoàn thiện chính mình. Từ đây tôi rút ra được những bài học hữu ích trong cuộc đời và sự trưởng thành của tôi, tôi tin rằng suy nghĩ, nhận thức của tôi cũng sẽ phần nào giống như rất nhiều người. Cả đời này tôi chỉ mong được cùng tất cả mọi người cùng chia sẻ cái biết, cái thấy, cái hiểu, những mắc mớ những băn khoăn về thế giới vô hư, và rồi tất chúng ta cùng hành trình, cùng khám phá, cùng phân tích những phải trái những đúng sai, để chúng ta tích lũy nhiều hơn vào vốn hiểu biết của chính chúng ta về cuộc sống thứ hai của mỗi chúng ta trong thế giới tâm linh huyền bí lung linh luôn tỏa sáng.

Đề rồi trong mỗi chúng ta khi nhắc đến điều này đều thật sự trân trọng cái giá trị đích thực của nó.

Thành phố Hồ Chí Minh, tháng 10/2010.

Nguyễn Ngọc Hoài.

